

ONDERWIJS

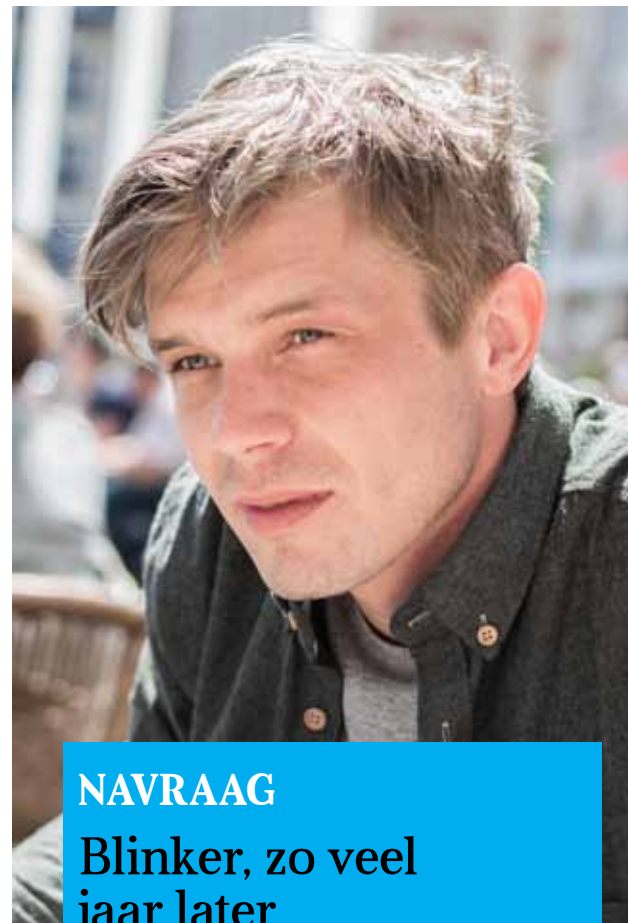
Waar gaat industriële wetenschappen naartoe?

6-7

EVALUATIE

Cultuur, diversiteit en duurzaamheid

4-5

NAVRAAG

Blinker, zo veel jaar later

22

Nieuwe onderzoeksmaster voor filosofie

Vanaf volgend academiejaar kunnen studenten een tweejarige master filosofie volgen aan het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte.

RODERIK DE TURCK

De master zal 120 studiepunten bevatten en zal vanaf 1 oktober 2016 aangeboden worden naast de huidige éénjarige master. Het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte zal daarmee de eerste filosofiefaculteit worden in Vlaanderen die een tweejarige onderzoeksmaster aanbiedt. UGent, VUB en UAntwerpen volgen een jaar later met hun gezamenlijke onderzoeksmaster. Met de vernieuwing komt er op termijn vervanging voor de zogeheten MPhil, een éénjarige master-na-master.

“De kogel is eindelijk door de kerk,” reageert Bart Raymaekers, decaan Hoger Instituut voor Wijsbegeerte. “Wij hebben de onderzoeksmaster lang voorbereid en zijn er op enkele praktische afspraken volledig klaar voor.” Met de onderzoeksmaster wilt de faculteit een aangepast traject

aanbieden voor studenten die later onderzoeker willen worden.

In tegenstelling tot de éénjarige master zal de onderzoeksmaster niet voor iedereen met het bachelordiploma filosofie toegankelijk zijn. Wie wil deelnemen, moet beschikken over gemiddeld 75 procent in hun bachelor, alsook minstens een 15 op 20 halen voor hun bachelorscriptie. Voor studenten zonder bachelor van het HIW, beslist een commissie geval per geval.

Aanvragen voor tweejarige masters vanuit andere faculteiten liggen momenteel stil. “Door het aangehouden moratorium (*verbod op nieuwe richtingen, red.*) en het ontbreken van een brede interuniversitaire consensus, liggen andere aanvragen momenteel stil,” licht Raymaekers de situatie verder toe.

3 “Sp.a voert nationaal campagne eerlijker is beter, in dit geval zou dat beter op Ridouani slaan”

“Studenten stemmen nauwelijks voor de standpunten” 8

19

CULTUURSUBSIDIES

Noord-koreanen op de vlucht

12-13

Opinie

Splinter

Rode kaken

Het enthousiasme om een opiniestuk te schrijven voor *Veto* is doorgaans groot. Ik zit vaak te brainstormen over de meningen die ik nog niet heb. Iets met Turteltaksen, LOKO-hervormingen of Trumpfans.

Mijn ideeën voelen een beetje omhooggevalen en op de borstklopperig aan. Wat ik zeg, lijkt weinig toe te voegen aan een groter geheel. De zeldzame keren dat ik me waagde aan een opiniestuk herinner ik me daarom vooral met rode kaken.

Daarin lijkt ik op duizenden andere studenten zonder de echte ambitie ooit een mening op papier te zetten. In *Veto* wordt weleens geklaagd over onverschilligheid of het gebrek aan engagement onder studenten. De vraag is: waarom heb ik het – samen met vele anderen – zo moeilijk om een mening te hebben?

Een aanzet tot een antwoord: op de ochtend van 22 maart ontdek ik na het ontwaken allerlei sms'jes met de vraag of alles OK is. Ongerst beland ik op de gangbare nieuwssites met eindeloos veel berichten over ontploffingen, aanslagen en hoge slachtofferaantallen. Ik scroll door livefeeds en gruwelfoto's en ben ervan overtuigd dat de wereld zopas is vergaan. Het duurt een kwartier voor ik min of meer heb kunnen opmaken wat de feiten zijn.

De aanslagen van 22 maart zijn een uitvergroting van wat de media doorgaans doen, want het verdwijnen-van-de-bomen-door-het-bosgevoel is ook in andere situaties herkenbaar. Er zijn massaal veel meningen en nieuwtjes die kort op de bal spelen en zo afleiding bieden voor wat echt aan de hand is.

Die afleiding is leuk, maar op sommige momenten problematisch. Een aantal maanden geleden werd duidelijk dat er een gat van een miljard in de begroting zat. Even later bleek het doodleuk niet één maar twee miljard te zijn.

Hetzelfde geldt voor de zogenaamde aanranding van vele Duitse vrouwen op nieuwjaarsnacht door een groep vluchtelingen: hoeveel mannen en vrouwen waren er precies betrokken en wat was er nu echt gebeurd? Niemand lijkt op de hoogte en eens er een consensus is, is er weer iets helemaal anders aan de hand.

Onverschillig zijn we dus niet helemaal, maar er is een onvermogen ons te informeren op een manier die ons in actie doet komen of alleszins in staat stelt een oordeel te vellen waar we ons zeker over durven voelen.

Er kan me nu verweten worden dat het te makkelijk is de schuld af te schuiven op de media. En het is absoluut waar dat er veel meer verklaringen meespelen in het collectieve niet hebben van een mening: de kwesties raken ons niet hard genoeg, elke opinie loopt via sociale media meteen het risico totaal de grond in geboord te worden of we hebben het gevoel dat een standpunt innemen toch weinig verschil maakt, dus waarom al die moeite doen?

Opdat mijn kaken over een paar dagen niet al te rood worden bij het herlezen van deze woorden, hou ik het voorlopig liever hierbij. Ik geef toe: ik voel me niet comfortabel bij het niet hebben van een uitgesproken mening, maar ik voel me nog altijd comfortabeler zo dan een zwaar oordeel te vellen over een wereld die ik misschien verkeerd heb ingeschat. Het zou goed zijn dat iedereen daarin voor zichzelf de denkoefening durft te maken.

MARGOT DE BOECK

De Splinter bevat een persoonlijke mening. Ze bevat niet de mening van de redactie.

Cartoon van de week

Deze week werpt Pjotr Hubin een blik op de actualiteit.

Leuven houdt emissiegegevens achter

Recent besprak de Leuvense raadscommissie milieu de recente monitoringtool, een meting van de Leuvense uitstoot. De stad wil de cijfers nu toch niet vrijgeven. “Onaanvaardbaar,” reageert de oppositie.

FOTO Quinten Evens

SIMON THYS EN ARNE SONCK

Zowel de Leuven Klimaatneutraal als Mechelen liet door het bedrijf Futureproofed een monitoringtool opstellen: een meting van de uitstoot van broeikasgassen op stedelijk grondgebied. Opvallend verschil: Mechelen besloot wel om de gegevens te publiceren, waar Leuven dat niet doet. Uit de nota die volgde op de raadscommissie van 13 april bleek dat de cijfers die Futureproofed presenteerde nog te foutief werden bevonden om te publiceren.

“Er zit best wat foutenmarge op de CO2-cijfers, maar op verschillende beleidsniveaus wordt hard gewerkt om deze

hun beurt vaak gebaseerd zijn op steekproeven en enquêtes. Dat bijvoorbeeld de KU Leuven de laatste jaren veel stookplaatsen verving door gasketels is dus niet opgenomen in de cijfers, maar wel van impact op de Leuvense uitstoot.”

“60% van de gegevens zijn wel degelijk vrij precieze gegevens van de distributienetbeheerder Eandis,” vertelt David Dessers, gemeenteraadslid van Groen. “Het probleem is daar echter dat de gegevens heel weinig uitgesplitst zijn. Daardoor kan je niet goed zien waar we precies op voor- en achteruit gaan.”

“Juiste data verzamelen is niet evident.

“Sp.a nationaal voert campagne ‘eerlijker is beter’, in dit geval zou dat beter op Ridouani slaan”

ZEGER DEBYSER, GEMEENTERAADSLID N-VA

preciezer te krijgen,” laat Katrien Rycen, coördinator Leuven Klimaatneutraal 2030, weten. “Die bestaan uit twee reeksen. De eerste verwerkt maandelijkse uitstootgegevens van gas en elektriciteitsverbruik. De tweede reeks is gebaseerd op inschattingen van verbruiken van stookolie, houtkachels en verkeer, gebaseerd op geïnterpoleerde Vlaamse cijfers die op

Geen enkele stad heeft vandaag correcte cijfers,” reageert Mohamed Ridouani, Leuvense Schepen van Milieu. “Er is zo’n grote foutenmarge dat het allesbehalve betrouwbaar is en niemand heeft er iets aan. Het meetinstrument komt er, het systeem is er zelfs al. Zodra het verbruik is omgezet in bruikbare cijfers worden die publiek gemaakt.”

“Zodra het verbruik is omgezet in bruikbare cijfers worden die publiek gemaakt”

MOHAMED RIDOUANI, LEUVENS SCHEPEN MILIEU

Stevige kritiek

Het niet publiceren van de cijfers kan op sterke kritiek rekenen. “Uit de cijfers blijkt dat de CO2-uitstoot sinds 2012 drie opeenvolgende jaren is gestegen. Toegegeven, er is een foutenmarge waardoor je dat moet nuanceren, maar het is onaanvaardbaar dat de cijfers achtergehouden worden,” laat Zeger Debyser, gemeenteraadslid N-VA Leuven, blijken.

Debyser vindt dat men transparant moet zijn over tekortkomingen: “Ridouani houdt data en gegevens achter die hem niet uitkomen. Ofwel zijn de cijfers slecht en is dat een ramp voor Leuven. Ofwel zijn ze onbetrouwbaar en dat is erg omdat je de belangrijkste doelstellingen, namelijk Leuven Klimaatneutraal, dan moet uitvoeren zonder kompas.” Debyser drukt vrij sterk uit wat hem stoort aan de communicatie: “Sp.a nationaal voert campagne ‘eerlijker is beter’, in dit geval zou dat beter op Ridouani slaan.”

“Het is niet zo dat de cijfers niet relevant zijn,” vertelt Dessers. “Ze zeggen wel degelijk iets over de uitstoot in Leuven en als er één ding is dat we zelfs met de grote foutenmarge kunnen vaststellen is het dat er alvast géén significante daling is.”

“Het is zo dat de cijfers zoals ze er nu voorliggen een lichte stijging in de uitstoot vertonen, waar er in Mechelen een lichte daling is. Het zou natuurlijk kunnen dat, moesten de cijfers in Leuven ook die daling hebben vertoond we ze ondanks de foutenmarge misschien wel al gekend hadden,” gaat Dessers verder.

Mechelse cijfers

Marina De Bie, schepen van Milieu van de stad Mechelen, legt uit waarom zij wel besloten om de cijfers te publiceren. “In ieder onderzoek heb je foutenmarges, maar wij zijn er van overtuigd dat dergelijke gegevens zo snel mogelijk ter beschikking moeten worden gesteld. Zo is het mogelijk om snel te zien waar je goed en waar je minder goed scoort om daar zo nodig een tandje bij te steken.”

“Mechelen heeft beter nagedacht over het naar buiten komen met de cijfers,” vindt Dessers. “Zij hebben er meteen ook concrete doelstellingen aan gekoppeld. Ik zou Leuven willen oproepen om hetzelfde te doen, in plaats van ze weg te stoppen over de huidige cijfers eens na te denken hoe men daarmee de Leuvenaars kan overtuigen om in het klimaatneutrale verhaal te stappen.”

Evaluatiereeks rectoraat (5)

“Ik ben het buitenbeentje van het rectoraat”

Als eerste vicerector Cultuur-, Duurzaamheid en Diversiteitsbeleid aan de KU Leuven heeft Katlijn Malfliet het niet gemakkelijk. Het enthousiasme is er, maar concrete realisaties gaan langzaam.

TEKST Roderik De Turck, Jasper Van Loy, Heidi Van Rompuy en Eva Sevrin BEELD Kalina De Blauwe
Uitgelichte thema's worden beoordeeld als:
SLECHT, **MATIG** of **GOED**

Cultuurparticipatie en zichtbaarheid

Katlijn Malfliet is de eerste vicerector Cultuur aan de KU Leuven. Voordien bestond er enkel een cultuurcoördinator. “Het feit dat cultuur nu vertegenwoordigd is op rectoraal niveau is een enorme stap vooruit,” vertelt Mark Derez, universiteitsarchivaris en lid van de Commissie Cultuur.

“Het cultuurbeleidsplan is zeer ambitieus,” vertelt Geert Vanpaemel, voorzitter van de Commissie Academisch Erfgoed. “Malfliet probeert voor het eerst meer te doen dan wat de Dienst Cultuur gewoonlijk doet, zoals de

cultuurkaart, UUR KULTUUR en Faculty STARS.”

Wat betreft cultuurparticipatie kan Malfliet namelijk terugvallen op een stevige basis, die werd uitgetekend door de vroegere cultuurcoördinator Mark Buekers. “De Dienst Cultuur levert al een tijdje bijzonder goed werk,” meent Vanpaemel.

Al is Faculty STARS wel aan een opknappbeurt toe, merkt Cilia Gouwy van LOKO Cultuur op. “Het is een goed concept, maar de Dienst Cultuur is er zich van bewust dat het moet worden opgefrist.” Nu spreekt het project nog te weinig studenten aan door

haar ietwat verouderde imago (zie *Veto 4209*). “Het was de bedoeling de vormgeving al tijdens deze termijn te evalueren,” bevestigt Malfliet. “maar we hebben geen tijd gehad het concept grondig te bevragen.”

Ook de samenwerking met de faculteiten op het vlak van cultuur kan beter. “Weinig decanen zijn bezig met cultuur,” zegt Derez. “Er is nog veel werk aan de winkel om een draagvlak te creëren bij de academische overheid. Malfliet heeft een nieuw geluid laten horen, maar de vraag is in hoeverre dat geluid is gehoord.”

Tijdens haar beleidstermijn sloeg Malfliet de prijs van de cultuurkaart op van 15 naar 20 euro. “Dat heeft geen impact gehad op het aantal cultuurkaarten,” zegt de vicerector. “Al zou ik in de toekomst graag zien dat er naast de kaart, ook budget kan worden vrijgemaakt om elke student te laten proeven van cultuur, zoals het vak esthetica dat in het middelbaar doet,” verklaart ze. “In Genève wordt daar bijvoorbeeld vijf procent van het inschrijvingsgeld voor gereserveerd.”

Kunst en Wetenschap

Met het extra geld van de cultuurkaart, kreeg de Dienst Cultuur er een nieuwe medewerker bij. Die werd speciaal aangeworven om de beleidslijn Kunst en Wetenschap, die de dialoog tussen universiteit en kunstenaars moet versterken, uit te werken. Met succes, want er zijn al een aanzienlijk aantal projecten gerealiseerd.

Een belangrijke partner binnen de beleidslijn is kunstencentrum STUK. “Er was al een sterke samenwerking op het vlak van logistiek en participatie,” legt artistiek directeur Steven Vandervelden uit. “Maar met deze beleidsploeg werken we voor het eerst ook inhoudelijk op beleidsniveau samen. Zo

presenteerden we tijdens Artefact voor het eerst een werk als co-productie met de KU Leuven. Een ander voorbeeld is het vak Hedendaagse Dans dat sinds dit jaar in samenwerking met ons aan de universiteit wordt gedoceerd.”

Tot slot wordt ook aan de hand van losse projecten, zoals debatten en symposia, de brug versterkt, legt Vandervelden uit. “Zo organiseren we bijvoorbeeld Lunch for Thought, waarbij kunstenaars en wetenschappers worden samengebracht tijdens een lunchsessie.”

Naast de versterkte samenwerking met STUK, is volgens Geert Bouckaert van de Commissie Actuele Kunst ook LUCA School of Arts een belangrijke speler. “Die nieuwe

partner biedt veel mogelijkheden.” Het pronkproject van Malfliet is echter de opening van het BAC-atelier, het oude Bacteriologisch Instituut dat werd omgebouwd tot kunstateliers voor studenten en personeel van de KU Leuven. “Alle ateliers zitten al meteen vol,” vertelt Gouwy.

Het enige probleem: er is geen centrale verwarming. De kans is dus groot dat het tochtige gebouw door haar gebrekkig infrastructuur tijdens de wintermaanden zal veranderen in een koelkast. “Om dat op te lossen, was geen budget meer,” vertelt Gouwy. Malfliet zelf ziet echter geen probleem: “Dat is deel van het concept. Het atelier is geïnspireerd op een Centraal-Europese trend waarbij lege en vervallen gebouwen worden

gebruikt om kunst te beoefenen. De specifieke setting stimuleert de creativiteit. Het gebouw mag niet perfect in orde zijn.”

Roerend en onroerend erfgoed

Een pak moeilijker dan Kunst en Wetenschap ligt het beheer van het roerend en onroerend erfgoed van de KU Leuven, oftewel de gebouwen en academische collecties. “De hervorming naar de Artesbibliotheek is ingebroken op het moment dat de culturele functie nog niet gedefinieerd was,” legt Derez uit. “Zonder rekening te houden met de culturele ambities is de structuurverandering dan gebeurd.” Dat zorgde ervoor dat minder kon worden gerealiseerd dan verwacht.

Nu echter onlangs is beslist de afdeling Erfgoed en Cultuur van bibliotheek over te hevelen naar de rectorale diensten (lees: naar Malfliet), komt er ademruimte. “Het bleek in de bibliotheek moeilijk te werken,” vertelt Malfliet. “Ik kan daardoor nu pas beginnen, maar dat lag niet aan mij.”

Een van de grote projecten die op til staat, is het gedecentraliseerde museum van de KU Leuven, in het kader van 600 jaar universiteit in 2025. “De Centrale Bibliotheek zou dé plek worden van waaruit mensen worden uitgestuurd naar andere locaties,”

legt Malfliet uit. “Het gebouw moet zich volledig ontsluiten.” Een goed initiatief, vindt Derez: “Een deel van het gebouw heeft nu al een museale functie. Dat heeft Malfliet goed gezien.”

Al is het verzoenen van die museale en toeristische functie met de academische werking volgens Van Kiel soms een moeilijke evenwichtsoefening: “Wij zijn er zeker voorstander van om het kloppend hart te worden van de vieringen, maar voor ons hoeft dat geen permanente situatie te worden. Het blijft in de eerste plaats een werkende bibliotheek.”

Malfliet is het daar niet mee eens: “Wat mij betreft is dit geen tijdelijke zaak. Ook Gent en Louvain-La-Neuve werken aan een museum. Dat is niet zo vreemd voor een universiteit.”

Momenteel ontbreekt het echter aan budget om de plannen tot uitwerking te brengen, vertelt Gouwy: “Ze zitten op schema, maar nu moet er een curator of intendant worden aangesteld en daar is geen geld voor. Ze denken aan een doctoraatsstudent als creatieve oplossing.”

“Het is goed dat Malfliet de aandacht heeft gevraagd voor het project,” meent Derez. “Het idee is gelanceerd, nu moet naar de haalbaarheid gekeken worden. Maar ik vrees dat ze daar nog maar weinig gehoor heeft gevonden.”

“Informeel zijn de ideeën binnen het rectoraat al afgetoetst,” verduidelijkt Malfliet. “Het moet in zijn nieuwe formulering nu nog op het GeBu komen, maar het is wel al besproken op de Hoge raad voor Erfgoed en Cultuur.”

“Ik kan in de bibliotheek nu pas beginnen, maar dat lag niet aan mij”

KATLIJN MALFLIET, VICERECTOR
CULTUURBELEID

Cultuur-, Diversiteits- en Duurzaamheidsbeleid

Duurzaamheid

Ook voor Duurzaamheidsbeleid is Katlijn Malfliet de eerste vicerector. De aanzet voor dat Duurzaamheidsbeleid zat de jaren daarvoor bij de dienst Studentenvoorzieningen, vooral rond sensibilisering, in de denktank Metaforum en het werk van de Technische Diensten rond de energiezuinigheid van de KU Leuvengebouwen. "De universiteit heeft al jaren geleden beslist om enkel nog groene universiteitsgebouwen aan te kopen," zegt Stefaan Saeys, de directeur van de Technische Diensten.

"Het energiebeleidsplan zit volledig op schema." Toch heeft het aanstellen van een vicerector een grote impact gehad. "Het is dag en nacht verschil," zegt Nikkie Melis van de cel Duurzaamheid. "Een vicerector kan de andere vicerectoren op gelijk niveau wijzen op hun verantwoordelijkheden op het gebied van duurzaamheid. Dat doet ze absoluut."

"In haar transitiedenken heeft ze veel kunnen bewegen, maar een transitie gaat zo snel

als de organisatie wil transiteren," vindt Saeys. Volgens Malfliet, die het beleidsplan Duurzaamheid als allerlaatste en na twee pogingen zag goedgekeurd worden op het dagelijks bestuur (GeBu), is dat niet evident: "In het GeBu zitten niet allemaal groene jongens." Bij het nieuwe beleidsdomein hoort een organestructuur met een Duurzaamheidsraad, werkgroepelabo's rond duurzaamheid in onderwijs, onderzoek en bedrijfsvoering en thematische klankbordgroepen.

Die laatste trekken niet altijd evenveel volk, totaal begrijpelijk volgens Malfliet: "De deelname van professoren is bewonderenswaardig. Ik weet hoe moeilijk het is om naast je onderwijs en onderzoek nog tijd te maken voor iets als een klankbordgroep Mobiliteit." Hetzelfde probleem hebben de EcoTeams, personeelsploegen die aan sensibilisering doen op de faculteiten. "Het ene team werkt beter dan het andere," beseft Malfliet. "Algemeen zouden ze strijdvaardiger kunnen zijn." Het uitzetten van de radenstructuur en het beleidsplan duurde bijna een jaar. Nu al de balans opma-

ken van krap twee jaar is dan ook moeilijk, zeker omdat het indalen van de duurzaamheids-gedachte behoorlijk traag gaat.

"Je hebt in de gebouwen de bakken voor geselecteerd ophalen of verzamelen van afval," schetst Manuel Sintubin, lid van de Duurzaamheidsraad en de Werkgroep Labo Onderwijs. "Dat is laaghangend fruit. De rector zegt dat we het baken moeten zijn van de maatschappij van de toekomst. Dan zouden wij het baken moeten zijn van duurzaamheid in alle aspecten. Dat zijn we nog lang niet."

"Je kan niet verwachten dat alles er boem baf is," vindt Thomas Doms, duurzaamheidsmandataris van Studentenraad KU Leuven (Stura) dan weer. "De vicerector heeft tijd nodig om dat te ontwikkelen." Toch tekenen de eerste realisaties zich nu al af. Zo is er onder andere de papierennota, die richtlijnen bevat rond afdrucken en ertoe leidde dat de KU Leuven enkel nog maar gerecycleerd papier aankoopt. Binnen het masterplan Arenberg is er, dankzij de klankbordgroep Groen, extra veel aandacht voor beplanting. Rond mobiliteit zoekt een

consultancybedrijf momenteel uit hoe de KU Leuven haar personeel nog milieuvriendelijker kan laten reizen. Volgend jaar opent er een Green Office, dat het duurzaamheidsbeleid van de KU Leuven moet communiceren naar de buitenwereld. Een goede zaak, vindt Saeys: "De KU Leuven staat sterk op het gebied van duurzaamheid, maar communiceert daar te weinig over."

Ook Melis en haar collega Deirdre Maes, coördinator van de vicerectorale dienst duurzaamheid, vinden dat de universiteit meer naar buiten mag komen met haar duurzaamheidsbeleid: "Omdat het een jong beleidsdomein is, is het op het gebied van duurzaamheid niet gemakkelijk om eventuele problemen op te sporen." De impact van het duurzaamheidsbeleid zien we volgens Maes en Melis volgend jaar, wanneer de nieuwe monitoringtool rond duurzaamheid verschijnt en concrete cijfers zal aanleveren. "De kiemen zijn opgeschoten, de structuren gecreëerd," vat Maes samen. "Van sommige bomen hebben we de vruchten al kunnen plukken, van anderen pas bin-

Diversiteit

Diversiteit aan de KU Leuven blijft een problematisch gegeven. Er heerst een genderonevenwicht in de helft van de bachelopleidingen, maar nog veel duidelijker in het professorenbestand. Ook wat studeren met een functiebeperking betreft, is er nog marge voor vooruitgang. Al wordt nu de toegankelijkheid van gebouwen voor studenten met een fysieke functiebeperking in kaart gebracht.

Er is een stijging van het aantal studenten met een migratieachtergrond aan de KU Leu-

ven minder dan aan de UGent of de VUB. Dat komt volgens velen omdat Leuven zelf minder diverse bevolking kent en studenten met een migratieachtergrond minder snel in andere steden gaan studeren.

Toch blijft het verschil opvallend. De KU Leuven heeft daarom het Avicennafonds opgericht, dat als doel heeft het bevorderen en ondersteunen van het beleid rond studenten met een migratieachtergrond. De problemen worden aangepakt, maar de doorsnee student blijft vooralsnog blank, met hoogopgeleide ouders.

Hoewel er geen duidelijke structurele drempels zijn aan de KU Leuven, blijft ook het genderonevenwicht een probleem. "Het genderonevenwicht leidt tot onevenwichtig samengestelde beroepenvelden. De onevenwichten in de opleidingen nemen de afgelopen jaren eerder toe dan af," vat het beleidsplan van Malfliet de situatie bondig samen wat studenten betreft.

Bovendien is er voor vrouwelijke doctoraatsstudenten en post-docs een moeilijke doorstroom naar het zelfstandig academisch personeel (ZAP). In de groep Biomedische Wetenschappen zijn er ongeveer 30 procent vrouwelijke professoren (zie *evaluatie Biomedische Wetenschappen Veto 4222*). Met

sommige faculteiten in andere groepen is het erger gesteld. Het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte heeft 4 vrouwelijke ZAP'ers op een totaal van 39. "Het is een hele verbetering ten opzichte van drie jaar geleden, maar niet van die aard dat ik daar nu hoog van de toren moet blazen," erkent Bart Raymaekers, decaan Hoger Instituut voor Wijsbegeerte.

De genderkloof komt volgens sommigen omdat vrouwen ook minder aanvragen indienen voor benoemingen of posities. "Het blijft een bijzonder moeilijke zaak om vrouwelijke professoren aan boord te krijgen," stelt vicerector Katlijn Malfliet. Het probleem van de doorstroom ligt volgens de vicerector op dertig jaar, wanneer vele vrouwen kinderen krijgen. "Ze moeten dan aangemoedigd worden om toch door te zetten."

Uit de universiteitsbrede tevredenheidsenquête is naar voor gekomen dat de balans tussen gezin en arbeid zeer moeilijk ligt voor mannen en vrouwen. Bovendien worden vrouwen volgens de vicerector nog steeds verondersteld meer tijd aan hun gezin te besteden. "Al die oude beelden van de mannelijke kostwinner en de vrouw die voor het gezin zorgt, zijn niet verdwenen. Ze zitten hoogstens onder het tapijt," vertelt Malfliet.

Om de genderbias, het onbewust anders benaderen van mannen dan van vrouwen, tegen te gaan, zijn er in elke faculteit genderspitsen aangeduid. "De genderspitsen zitten in alle beoordelingscommissies en moeten daar waken dat er geen genderbias optreedt," vertelt Malfliet.

De nood aan zulke genderspitsen en andere initiatieven rond genderbewustzijn te verhogen, is duidelijk, vindt professor Alain Laurent Verbeke, genderspits Rechtsgeleerdheid. "Er zijn te weinig vrouwelijke hoogleraren."

"Onze beoordelingscommissie is daar alert voor, ook bij nieuwe benoemingen. De samenstelling van die beoordelingscommissie verloopt democratisch in onze faculteit. Maar dit democratisch spel werkt soms de genderbias in de hand," gaat de genderspits verder. De faculteitsraad heeft vorig jaar een aantal nieuwe leden verkozen en daarbij zijn we van twee vrouwen op zes teruggevallen naar één. "Dat betreurt ik ten zeerste, als voorzitter van de commissie. Universiteitsbreed krijgen beoordelingscommissies nu de optie om een extra vrouw aan te stellen als hun genderverhouding onder een derde ligt. Daar zullen we met de rechtsfaculteit graag gebruik van maken," besluit Verbeke.

Conclusie

De eerste vicerector Cultuur-, Diversiteits- en Duurzaamheidsbeleid heeft nog veel werk voor de boeg. Feiten en cijfers zijn schaars en het beleid lijkt het dan ook beter te doen in woorden dan in daden. Er worden veel ballonnetjes opgelaten, er zijn veel goede ideeën, maar die kennen nog te vaak geen resultaat. Of dat te wijten is aan een gebrek aan pragmatisme van de vicerector of aan de gebrekkige medewerking van de rest van het bestuur, blijft onduidelijk. Hoogstwaarschijnlijk een combinatie van beide. "Malfliet is bijzonder enthousiast en spuit ideeën," meent Derez. "Al is er nog veel werk om de rest van de academische overheid mee te nemen in die bevolgenheid." Bouckaert is in elk geval optimistisch: "Het is een nieuwe portefeuille dat is niet evident. Maar ik zie grote stappen vooruit."

Dat er een vicerector de uitdagingen rond cultuur, diversiteit en duurzaamheid in het dagelijks bestuur van de KU Leuven opvolgt, is op zich al een overwinning. Als eerste vrouwelijke decaan aan de KU Leuven past Malfliet met haar gedreven stijl dan ook zeker binnen dat baanbrekend profiel. In haar eigen woorden: "Ik kan niet gezapig voortgaan, dan geraak ik nergens op die korte termijn van vier jaar. En

ja, op een manier van beleid voeren die minder klassiek is."

Al is niet iedereen even grote fan van Malfliets aanpak: "Er zijn veel goede ideeën, maar ze komen heel snel, waardoor het stilstaan bij de realisatie niet altijd genoeg gebeurt," evalueert Van Kiel. "Malfliet heeft een andere aanpak dan andere vicerectoren. Dat maakt het voor ons allemaal wennen." Ook off the record merken een aantal stemmen op dat het aantal concrete verwezenlijkingen nog veel te beperkt is, zeker op het vlak van duurzaamheid en diversiteit.

"Ik heb inderdaad een andere stijl dan mijn collega's," bevestigt Malfliet. "Ik ben een buitenbeentje. Al ben ik ervan overtuigd dat ik met een gewone, pragmatische aanpak nooit was geraakt waar we nu staan met bijvoorbeeld cultuur. Ik had op zeker kunnen spelen, maar dat wilde ik niet. Enkel met zo'n ingesteldheid kan je moeilijke dingen realiseren. Niemand had bijvoorbeeld gedacht dat het BAC-atelier er ooit zou komen."

Tijdens een gesprek met de rector (zie *slot evaluatiereeks in Veto 4225*) legt hij ons een lijst met belangrijke beleidsrealisaties voor. Daarin staan slechts 2 zaken onder cultuur, di-

versiteit en duurzaamheid. Ter vergelijking: er staan 16 verwezenlijkingen onder personeelsbeleid, 9 onder onderwijs- en studentenbeleid en 7 bij onderzoeksbeleid. Opnieuw blijft het een vraagteken voor wat dat cijfer het meest tekenend is: de aanpak van de vicerector of het gebrek aan interesse binnen de academische overheid. Opnieuw: waarschijnlijk een combinatie van beide.

"Ik heb niet het gevoel dat ik door eender wie wordt tegengewerkt," nuanceert Malfliet zelf. "Ik zit op nieuwe beleidsdomeinen, dus eigenlijk doe ik nu aan veranderingsmanagement. De eerste reactie is in zulke situaties vaak sceptisch. De tweede reactie daarentegen is dat ze je een kans geven." Een van de twee verwezenlijkingen op de lijst van de rector vat de situatie misschien nog het best samen: "Voor het eerst expliciet aandacht voor deze domeinen op GeBu-niveau." Die aandacht is goed, maar komt er eigenlijk veel te laat. De KU Leuven blijft op het vlak van cultuur, diversiteit en duurzaamheid nog verre van een lichtbaken voor onze maatschappij. Die situatie volledig afschuiven op één vicerector is misschien deel van het probleem.

Onderwijs

DUBBELINTERVIEW MET KRIS WILLEM EN BERT LAUWERS, DECAAN EN

De faculteit Industriële Ingenieur een eenheidsworst?

De faculteit Industriële Ingenieurswetenschappen doorzwemt woelige waters. Huidig decaan Kris Willems en decaan-elect Bert Lauwers blikken terug en vooruit op uitdagingen en verwezenlijkingen.

RODERIK DE TURCK
EN SIMON GRYMOPREZ

In 2011 werd Kris Willems decaan van de kersverse faculteit Industriële Ingenieurswetenschappen. In 2013 werd de faculteit officieel onderdeel van de KU Leuven in het kader van de academisering van de opleiding Industriel Ingenieur. De nieuwe faculteit stond voor een immense opgave: het verenigen van zeven verschillende campussen in één faculteit.

Drie jaar later volgt Bert Lauwers, van opleiding burgerlijk ingenieur, Willems op als decaan. Beide heren blikken terug op het Titanenwerk genaamd integratie en overschouwen de toekomst van de faculteit. We ontmoeten elkaar in de Gainsbourg. "Is het op kosten van *Veto*?" vraagt Willems. Na bevestiging bestelt de decaan een Duvel. Decaan-elect Lauwers houdt het dan weer bij koffie.

Julie zijn verspreid over heel wat campussen. Is er al een centraal faculteitsgevoel na drie jaar?

Kris Willems: "We hebben hard gewerkt aan een centrale organisatie. Intreden in de KU Leuven vroeg veel meer professionaliteit dan wat men op de hogescholen soms gewoon was."

Bert Lauwers: "We willen sowieso werken om een faculteit in zijn geheel te zijn, of die campussen nu ver van elkaar liggen of niet. We hebben reeds grote stappen gezet, denk maar aan de werking van de facultaire POC's."

"We mogen niet vergeten dat de hele integratie ook Leuven veranderd heeft"

KRIS WILLEMS

"Maar het kan volgens mij nog méér. Af en toe is er nog te veel het campusdenken".

Willems: "Neem nu bijvoorbeeld het faculteitsbestuur. Wij hebben er altijd voor moeten zorgen dat er in elk orgaan de campussen op de één of andere manier waren vertegenwoordigd."

"Ik heb ooit eens de opmerking gekregen van boven mij: "Een faculteitsbestuur van dertig mensen, dat gaat niet werken." Ik heb

"Zoals Kris altijd zegt: ingenieur zijn, is een continuüm"

BERT LAUWERS, DECAAN-ELECT INDUSTRIËLE INGENIEURSSWETENSCHAPPEN

"Je mo... inschrijvings"

KRIS WILLEMS, DECAAN

toen altijd gezegd: laat ons nu gewoon de democratie spelen. De aanwezigheid van de campussen was toen veel belangrijker."

"En eerlijk gezegd, in het begin van het faculteitsbestuur klaagde men ook altijd: "Die vergaderingen duren te lang." Dat was enerzijds natuurlijk wel waar, het

duurde lang. Maar je moet het debat toelaten! Nu gaat alles veel gedisciplineerder, terwijl we nog altijd met die dertig mensen werken. Voor mijn part moet dat niet veranderen, maar dat is aan mijn opvolger natuurlijk."

Akkoord met die houding, professor Lauwers?

Lauwers: "Ja, we hebben een groot bestuur en het werkt. En aan een gedragen-

heid vanuit de campussen wil ik nog meer belang hechten door de campusvoorzitters nog meer in het facultaire beleid te betrekken."

Zeven campussen

Het zijn er veel natuurlijk: nieuwe hogescholen verspreid over zeven campussen.

Willems: "Jullie noemen dat soms hogescholen, dat choqueert mij wel." (*lacht*)

Veel studenten op de campussen noemen het ook nog steeds hogescholen.

Willems: "Dat is het probleem van de perceptie en dat is niet altijd gemakkelijk."

Lauwers: "Dat neemt tijd."

Willems: "Kijk, toen ik begonnen ben zei men: "uw opdracht is eenheid in verscheidenheid bestendigen". Mijn antwoord daarop is altijd: "verscheidenheid is een

gegeven dat we hebben geërfd en de eenheid moesten we creëren." Dan is de vraag: hoe ver gaat dat?"

"Ik hoorde dan het verwijt dat de faculteit er een eenheidsworst van aan het maken is. Dat is absolute nonsens. De eigenheid van campussen en regionale inbedding kun je niet veranderen. Je kunt een zekere bestuurlijke methodiek harmoniseren en je moet collegiaal beslissingen nemen. Maar diversiteit is niet weg te nemen."

Lauwers: "Inderdaad. Een campus in Geel is geen campus in Oostende of Brugge. Het profielbehoud en de manier waarop we onderwijsprocessen runnen zal natuurlijk wel geharmoniseerd worden."

Willems: "Niet vergeten dat de hele integratie ook Leuven veranderd heeft, hé. Die multicampussen is een totaal nieuw concept. Het vraagt gewoon allemaal tijd. Dat gaat om 10, 15 jaar integratie en duurt generaties."

"In een transitiefase moet je ruimte laten voor de dynamiek en niet per se voor het

DECAAN-ELECT VAN DE FACULTEIT INDUSTRIEEL INGENIEURSWETENSCHAPPEN

“Absolute nonsens”

et je niet ongerust maken over aantallen maar over kwaliteit”

AN INDUSTRIËLE INGENIEURSWETENSCHAPPEN

resultaat. Soms krijg je dan veel minder resultaat dan wat je initieel op papier had gezet, maar de interactie is er wel. Het is pas na die incubatieperiode dat je kunt zeggen: nu moet dit en deze dynamiek resultaat opleveren. Het verschil tussen mijn mandaat en Bert zijn mandaat is: ik zat veel meer in het ijle.”

(Lauwers frons wenkbrauwen)

“Ja Bert, er was niets! Jij zal veel meer moeten zeggen: de dynamiek die we op gang hebben gebracht, wat levert die nu op? Dat is toch correct? Het positieve is nu: de dynamiek is er en de sfeer is collegiaal. Dat leidt nu al natuurlijk tot bepaalde resultaten. Hopelijk kan hij twee mandaten doen. Omdat het nodig is om continuïteit door te voeren.”

Baart de continue leidersverandering op facultair, universitair of overheidsniveau jullie zorgen?

Lauwers: “Ik denk dat je om iets te bewerkstelligen jaren nodig hebt. Voor mij is het

duidelijk dat de integratie echt loopt van 2013 tot 2023. Als je nu zegt dat we drie jaar bezig zijn, dan heb je wel nog wat jaren respijt.”

Willems: “We zijn volop bezig met een horizon uit te tekenen waar we moeten geraken en daar is ook over de campusen heen stilaan consensus over. Daar geraken is mijn bezorgdheid. Dat lukt hé, maar het blijft een uitdaging.”

“Er zitten een aantal mechanismen die de KU Leuven traditioneel wat gaan uitdagen. Ze verandert, maar ze zal nog kreunen, denk ik soms. (lacht) Dat is strik persoonlijk natuurlijk. Je hebt waarschijnlijk wel een hoop meer optimisten dan ik.”

Bent u dan pessimistisch?

Willems: “Nee, ik weet dat Leuven die veranderingscapaciteit heeft. Maar: trager dan we dachten, zoals vicerector Gielen ook zegt.”

Professor Lauwers, ziet u de toekomst rooskleurig in?

Lauwers: “Absoluut. Anders was ik er nooit voor gegaan.” (lacht)

Profilering

Misschien nog een andere vraag over studentenaantallen...

(Willems lacht en schudt hoofd heen en weer)

U lacht. Dat is toch tekenend?

Willems: Je moet je niet ongerust maken over aantallen, je moet je ongerust maken over kwaliteit. In mijn carrière heb ik de studentenaantallen in de verschillende afdelingen chemie gezien. Dat is een jojo. Dat is het antwoord.”

Van alle ingenieursopleidingen is Industrieel Ingenieur wel de enige die gedaald is wat betreft inschrijvingsaantallen. Is er dan geen reden tot bezorgdheid?

Willems: “Naar mijn gevoel lijkt het zo te zijn en dat is de consensus tussen alle universiteiten, dat we vooral iets moeten doen aan de herbronning van het profiel Industrieel Ingenieur.”

Lauwers: “Het werkveld en de industrie heeft daar zeker ook een rol in te spelen.”

Willems: “Dat is het *engineering by doing*. Maar eerlijk gezegd: het werkveld weet zelf ook niet helemaal goed wat ze

wil met het profiel. Ze vinden allemaal dat het profiel niet mag vervagen. Als je echter inhoudelijk vraagt naar wat het profiel inhoudt, dan zeggen velen dat ze het ook niet zo goed weten.”

Lauwers: “Het is wel duidelijk dat de industrie beide profielen, industrieel en burgerlijk ingenieur, wil blijven behouden.”

Is het inzetten op vaardigheden iets waar jullie willen op blijven inzetten?

Lauwers: “Het is uiteindelijk een vaardigheid om oplossingen neer te zetten. Dat is fundamenteel. De industrie wil dat een Industrieel Ingenieur een proces doet draaien. Wat je verwacht van een Industrieel Ingenieur is dat de dingen werken. Anderzijds: het heel hard scherp willen trekken van dat profiel is niet gemakkelijk. Zoals Kris altijd zegt: ingenieur zijn is een continuüm.”

Willems: Het overlapt, inderdaad. De Industrieel Ingenieur is iemand die verschillende processen moet kunnen coördineren met één stuwende kracht: op het einde moeten de klanten tevreden zijn.

Een Burgerlijk Ingenieur kan innovatief en conceptueel vernieuwing binnen brengen, maar de Industrieel Ingenieur moet het doen draaien. Een professionele bachelor is dan weer een deeleigenaar, iemand die heel goed om kan met een deelt traject.

Hoe wordt dat nu vertaald binnen de opleiding?

Willems: “Het is een uitdaging om hierop meer een antwoord te bieden.”

Lauwers: “Ik denk dat het belangrijk is dat dergelijke eigenschappen in de opleiding meer zichtbaar zijn. Zelf in een eerste jaar.”

Willems: “De structuur moet veranderen maar dat moet worden gekoppeld aan aantrekkelijkheid. Ik kan een heel discours voeren over de positie van de ingenieur in het continuüm, maar studenten

snappen dat discours niet hé.”

Willems: “De vraag is: hoe vertaal ik dat debat in iets aantrekkelijks? Niet alleen als boodschap, maar ook als inhoud. Ik kan pure marketing doen en mensen aantrekken die dan ontgoocheld zijn. Het is pas het moment dat je een goede communicatie voert met de juiste inhoud, dat je echt goed bezig bent. Dat zijn uitdagingen voor Bert in de toekomst.”

BIO

Hoogleraar Faculteit Industriële Ingenieurswetenschappen
Decaan Industriële Wetenschappen
Studeerde aan de UGent.

BIO

Gewoon hoogleraar Faculteit Industriële Ingenieurswetenschappen
Campusvoorzitter van de Groep W&T, Technologicampus De Nayer Sint-Katelijne-Waver en Geel
Divisiehoofd van Divisie Productietechnieken, Machinebouw en Automatisering

BERT LAUWERS

“Het werkveld en de industrie hebben zeker ook een rol te spelen in de herbronning”

Student

STUDENTEN KIEZEN VERTEGENWOORDIGERS IN GENT EN LEUVEN

Getrapt of rechtstreeks? Studentenverkiezingen doorgelicht

Vorige week koos de UGent nieuwe studentenvertegenwoordigers. In Gent kunnen alle studenten naar de stembus, in Leuven kiezen de kringen.

JASPER VAN LOY

Sinds vorige week kennen de studenten van de UGent hun medestudenten die hen volgend academiejaar zullen vertegenwoordigen in het faculteitsbestuur, de Sociale Raad – te vergelijken met de Raad voor Studentenvoorzieningen in Leuven – en de Raad van Bestuur.

“Studenten stemmen nauwelijks voor de standpunten”

DRIES VAN LANGENHOVE,
VERTEGENWOORDIGER IN
RAAD VAN BESTUUR

“Een maand op voorhand kun je je kandidaat stellen,” zegt Dries Van Langenhove, die verkozen werd voor de Raad van Bestuur. “De stemming duurt één week, maar je kan de campagne eventueel vroeger opstarten. Dat betekent spreken in de aula’s, fly-

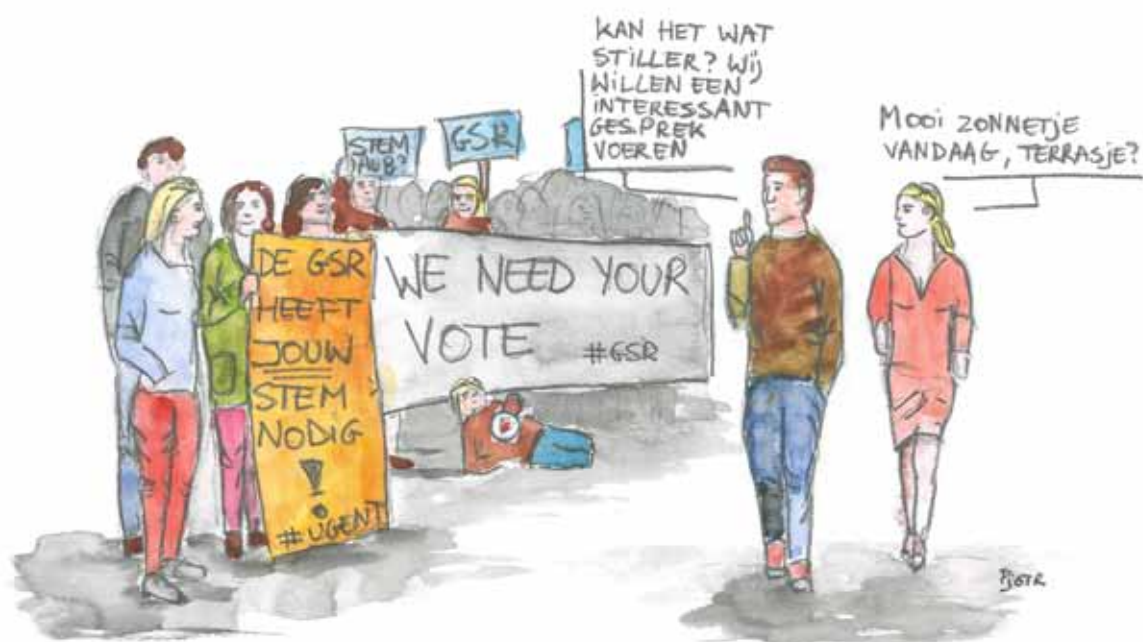
eren aan de studentenresto’s en heel actief zijn online en op Facebook. Gratis drank of eten uitdelen is uit den boze.”

Ondanks de grote reclamecampagnes leven de studentenverkiezingen nauwelijks in Gent. Slechts 28% van de studenten trok er dit academiejaar naar de stembus. “Studenten zijn heel weinig bezig met studentenvertegenwoordiging, wat ons minder slagkracht geeft in de verschillende raden,” zegt Van Langenhove. “Er zijn nauwelijks studenten die stemmen omwille van de standpunten, het is een ons-kent-onsverhaal.”

Lennert Noppe, die opkwam voor de Raad van Bestuur, maar niet verkozen werd, beaamt dat: “De kandidaten hebben vaak een eigen achterban vanuit hun vereniging, die sterk met de materie bezig is.”

Ingewikkeld

In Leuven heerste de verkiezingskoorts de jongste weken ook, maar kan de gewone student enkel het presidium, met onderwijsverantwoordelijken erin, rechtstreeks verkiezen. Voor de andere vertegenwoordigers gebruikt men zowel bij de

CARTOON Piotr Hubin

Leuvense Overkoepelende Kringen Organisatie (LOKO) als bij de Stura een getrapt systeem (zie kader).

Een goed systeem volgens Sturavoorzitter Joris Gevaert. “Wij hebben een grote AV met 140 mensen. Zij hebben ons verkozen om gezamenlijke standpunten te verdedigen, niet om onze eigen mening uit te dragen. Dat geeft ons een groter draagvlak.”

Al is dat niet altijd even makkelijk. “Het systeem is ingewikkeld en daarom soms frustrerend,” getuigt Gevaert. “Het vraagt ook veel vertrouwen van de onderste trap, de kringen en lokale studentenraden. Die moeten dicht genoeg bij de studenten staan.” Gevaert gaat zelfs verder: “Iedere student moet vooral weten wie er voor zijn opleiding in de POC (permanente opleidings-

commissie, red.) zit. Op dit moment is dat niet het geval.”

Ook in Gent is er communicatief nog werk aan de winkel. “Er moet meer openheid zijn over beslissingen in de Raad van Bestuur,” vindt Van Langenhove. “Nu is het nog te vaak een ver-van-mijn-bedshow, terwijl daar wel wordt gesproken over zaken die alle studenten aanbelangen, zoals de hervorming van het semester.”

Spel en sport buiten Leuven

Sporten is gezond, en voor menig Leuvense student is het sportkot zijn tweede woonst. Ook op andere campussen van de KU Leuven wordt er heel wat afgezweet.

PAUL-EMMANUEL DEMEYERE

Het sportkot is alom bekend in Leuven maar wat met studenten die op de andere campussen aan sport willen doen? Volgens Rik Gosselink, vicerector Studentenbeleid en verantwoordelijke voor het sportbeleid van de Associatie, krijgen de campussen een grote autonomie op

vlak van sportbeleid. “De sportvoorzieningen zoals die hier in Leuven hebben met het universitair sportcentrum, zijn volledig in handen van de studentenvoorzieningen op de campussen,” licht hij toe.

Toch wordt er vanuit Leuven sterk wel sterk gehamerd op het belang van sport voor de stu-

denten. “De centrale boodschap van het beleidsplan op het associatieniveau is dat bewegen en sport belangrijk is”, vertelt Gosselink.

Sportkoffer

Op de meeste campussen is het belangrijk om sport zo laagdrempelig mogelijk te hden. Dat heeft volgens Gosselink te maken met een andere studentenpopulatie aan de campussen. “De vraag is anders, doordat er op campussen buiten Leuven veel minder kotstudenten zijn,” licht hij toe. “De voorzieningen zoals we die in Leuven hebben uitgebouwd, is minder markt voor omdat er veel studenten ‘s avonds sport beoefenen in hun woonplaats.”

“We proberen op regelmatige basis sport aan te bieden voor de studenten en dat op een laagdrempelige manier,” legt Benjamin Braet, sportcoördinator voor de technologiecampus in Gent, uit. Ook in Geel en aan de technologiecampus De Nayer in Sint-Katelijne Waver wordt er gewerkt met een sportkoffer. “We proberen sport op de campus aan te bieden. Meestal gebeurt dit door middel van een sportkoffer,” vertelt Braet sportverantwoordelijke voor Thomas More. In die koffer zit allerlei sportmateriaal zoals frisbee’s die studenten kunnen gebruiken. “Studenten kunnen gratis een koffer ontlend op vertoon van hun studentenkaart,” verduidelijkt Braet.

“Studenten nemen soms ook zelf het initiatief om sport aan hun campus te promoten. “Wij rekenen iederjaar op ons sportpresidium die looptochten en swinglessen organiseren,” licht De Kimpe toe. “En we moedigen studenten

vooral aan om daar nieuwe initiatieven te nemen.” Hiervoor kan de KULAK rekenen op geld van Bloso.

Sportkaart

In Leuven kunnen studenten gebruik maken van een sportkaart maar er wordt ook rekening gehouden met studenten van externe campussen. “Studenten die in Brussel of Mechelen studeren maar in Leuven op kot zitten kunnen ook gebruik maken van de sportkaart van de KU Leuven,” verduidelijkt Gosselink.

Andere campussen werken dan weer met een eigen sportkaart. Dat is ook het geval bij de technologiecampus De Nayer. “Bij ons kost die kaart bijvoorbeeld 15 euro. Daarmee kunnen studenten voor het hele academiejaar vijftig verschillende sporten beoefenen,” vertelt Rousseau.

Elders zijn er overeenkomsten met externe partners om sport aan te bieden op de campus. “Op de meeste campussen is het zo dat er een overeenkomst wordt gesloten met de stad en/of de associaties van Gent of Antwerpen. Daardoor zorgen we ervoor dat studenten tegen een democratische prijs kunnen sporten die zeker niet hoger ligt dan hier in Leuven,” stelt Gosselink.

Aan de KULAK is dit bijvoorbeeld het geval. “Dicht bij onze campus ligt er een sportcentrum van Kortrijk, de lange munte. In samenspraak met alle hogescholen van Kortrijk is het zo dat studenten daar op vertoon van hun studentenkaart een fikse korting krijgen bij de aankoop van een sportkaart.”

FOTO Quinten Evens

OP HET STUDENTENCONGRES: LIJNTJES OP JE CV CASHEN

“Met honderd deelnemers zitten we aan ons plafond”

Een honderdtal vrijwilligers uit kringen en andere verenigingen bezochten vorige week het studentencongres van LOKO. De infosessies werden goed onthaald, het slotdebat trok nauwelijks volk.

MARGOT DE BOECK EN JASPER VAN LOY

Elk jaar organiseert de Leuvense Overkoepelende Kringenorganisatie LOKO haar Studentencongres, een dag vol workshops en discussiemomenten voor student-vrijwilligers. “Vroeger was het vooral bedoeld voor mensen uit de kringen, maar sinds een paar jaar proberen we alle vrijwilligers aan te spreken,” zegt Niels Decoster, stafmedewerker Vorming van LOKO.

Zelf schuiven we aan bij de workshop rond een positief klimaat door Jochen van de Pedagogische kring. De deelnemers wisselen actietips uit. De Landbouwkring (LBK) legt de nadruk op het vrijwillig engagement, terwijl Vlaams Technische Kring (VTK) erophamert dat je geïnteresseerd bent in vrijwilligers en hun persoonlijke achtergrond.

Twee van onze groepsgenoten, Koen en Victor zijn niet zo enthousiast over de workshop. Over de sessie rond onderhandelen zijn ze wel meer dan te spreken: “We weten nu bijvoorbeeld dat je altijd best met twee naar een onderhandeling trekt.”

Ideeënbox

Ook Silke Kerstens, secretaris-elect van LBK, is tevreden over het congres. “Je komt samen met andere kringen. Wij zorgen er wel voor dat de opkomende en huidige ploegen nauw contact houden, maar echt nieuwe ideeën ontstaan op plaatsen als hier.” Vooral de online ideeënbox vond ze een geslaagd idee.

Een paar uur later trekken we naar een andere workshop. Deze keer is de Vlaamse Vereniging voor Studenten (VVS) gastheer voor een uurtje rond het beleidsplan en de jaarplanning. Meteen krijgen we er een paar in de handen geduwd, van een beduimeld A4'tje tot iets dikkere exemplaren met een fancy lay-out.

Conclusie na wat brainstormen? Het ideale beleidsplan is goed gestructureerd, bevat realistische doelen en voor de rest niet te veel tierlantijntjes. “Leuk en interessant,” klinkt het van de deelnemers, “maar wat meer informatie over hoe je jaar in te delen had mooi geweest.”

Elf man op slotdebat

Van het honderdtal deelnemers dat present tekende op de workshops, bleven er een pauze en een paar broodjes later maar elf over op het slotdebat. Zij mochten hun vragen rond studenten en engagement afvuren op vicerector Studentenbeleid Rik Gosselink, zijn projectmedewerker Lieze Steensels, Jens Warrie van Universitaire Parochie(UP), coördinator van het buddyproject, Mohamed Ridouani en Wim Fyen van ondernemersplatform LCIE.

Al snel stellen de debaters het publiek gerust: de jeugd van tegenwoordig is nog steeds geëngageerd, maar anders dan vroeger. “Jongeren willen zich gericht inzetten, meer projectmatig en voelen waar ze mee bezig zijn,” stelt Ridouani vast.

Steensels krijgt een aantal vragen over het portfolio dat de KU Leuven binnenkort wil invoeren (zie *Veto* 4222). Het zou jongeren vrijwilligerswerk doen uitoefenen, puur om hun cv bij te spijkeren. Warrie is formeel: “Wie enkel een lijntje op zijn cv wil cashen, is niet op zijn plaats als vrijwilliger bij UP.”

Niels Decoster kijkt, ondanks de bescheiden opkomst, tevreden terug op het debat. “We trekken steeds meer alle verenigingen aan,” klinkt het, “niet alleen de kringen. Met honderd deelnemers zitten we aan hetzelfde aantal als vorig jaar en ook een beetje aan ons plafond. Het blijft een lesdag en nog niet iedereen is al zo fel bezig met het volgende werkingsjaar.”

FOTO'S Kalina De Blauwe

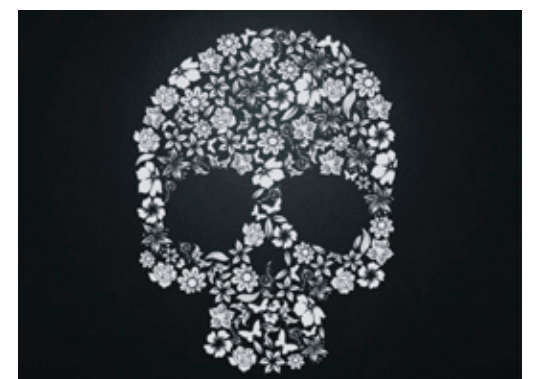
“We weten nu dat je altijd best met twee naar een onderhandeling trekt”

KOEN EN VICTOR,
PRESIDIUMLEDEN HISTORIA

Read. Like. Share.

Veto

Het recentste studentennieuws vind je 24/7 op Veto.be en op Facebook en Twitter.

WWW.CYTHOEK.BE

KAPUCIJNENVOER 5 LEUVEN

PROBABLY THE BEST SPAGHETTI IN TOWN
EN SLECHTS 8 EURO

FREE WIFI 100 BIEREN

VINTAGE INTERIEUR LEKKER ETEN

DEMOCRATISCHE PRIJZEN LEKKERE MUZIEKJES

Like us on Facebook

www.veto.be

@veto_be

/vetoleuven

Available on the App Store

DEMOWONING Brabançonnestraat 64 was voor de Klimaatweek ingericht met praktische tips om in je woning je energieverbruik te doen dalen, de luchtkwaliteit te verbeteren en beter te isoleren.

FIETSREPAIRCAFE Voor een klein prijsje kon je dinsdag je fiets laten herstellen bij Velo in Heverlee. Defecte onderdelen werden vervangen en je fiets werd nagekeken door een vakkundige hersteller.

LEUVENSE BUURDERIJ Bij de standjes van Leuvense Buurderij en in de bibliotheek van Leuven kon je allerlei biologische producten proeven: van havermoutkoekjes tot appelsap en brood.

VAARTKOM Op zaterdag vond de opening van het vernieuwde én verkeersvrije plein voor het OPEK-gebouw plaats. Dit werd gevierd met een heus straatfeest.

LEZING Lineke Woelders verzorgde het academische luik van de klimaatweek. Ze gaf donderdag een lezing over klimaatsveranderingen.

FOTOS Kalina De Blauwe, Simon Leclercq en Louise Goegebeur
Ook dit jaar was de **Klimaatweek** in Leuven duidelijk zichtbaar. Stad Leuven organiseerde met talloze andere organisaties, vzw's en de KU Leuven een aantal activiteiten om het klimaat extra in de verf te zetten.

Scherp Gesteld

THEMATAFEL Tijdens de openingsuren van de bibliotheek werden boeken en dvd's over ecologie, klimaatopwarming en groene energie uitgelicht op de thematafel.

WOORDTENTOONSTELLING In de bibliotheek van Leuven kon je ook een woordtentoonstelling bekijken, waarin klimaat termen helder werden uitgelegd, zoals zero emissie, cohousing, broeikasgas, kooldioxide, watervoetafdruk,...

Internationaal

GETUIGENIS VAN EEN NOORD-KOREAANSE VLUCHTELING

“Als je een pak sigaretten aan de douaniers gaf, kon je al naar **China** vluchten”

Deze week staat het geheimzinnige Noord-Korea in rep en roer nu voor het eerst een nieuw partijcongres wordt georganiseerd. Vorige week kwamen twee Noord-Koreaanse vluchtelingen spreken over hun ervaringen op uitnodiging van de *Free North-Korean Association*. Zhang vertelt zijn verhaal over de vlucht uit het meest gesloten land ter wereld.

Wat was voor u de aanleiding om te vluchten uit Noord-Korea?
Zhang: “Het is verschillend voor iedereen. Ik werkte bijvoorbeeld als verantwoordelijke voor de export naar Japan. In mijn bedrijf was op een dag een brand uitgebroken.”

“Daar hing - net zoals in alle andere bedrijven - een portret van Kim Jong-il. Als deze in de brand verloren ging en het portret beschadigd was, moest ik de cel in voor zestig jaar. Je moet eerst de portretten redden en dat had ik niet gedaan. Ik moest dus ontsnappen.”

Hoe verliep uw vlucht naar China?

Zhang: “Tijdens de hongersnood werden de grenzen lang niet zo streng bewaakt als vandaag. De grenswacht leed ook honger net zoals iedereen.”

“Dus als je een pak sigaretten aan de douaniers gaf, kon je al naar China vluchten. In die periode ontsnapten er veel Noord-Koreanen en zelfs vandaag de dag zijn ze nog om te kopen voor weinig geld.”

“Maar arme mensen die geen geld hebben, kunnen natuurlijk niet weg. Uiteindelijk ontsnappen er dan slechts enkelingen. Na de vlucht raak je in China verzeild, waar dubieuze figuren je naar Europa of de Ver-

enigde Staten kunnen sturen als je genoeg geld neertelt.”

In China moest u voortdurend op uw hoede zijn om niet gearresteerd te worden zonder identiteitskaart. Hoe is de situatie in Europa voor gevluchte Noord-Koreanen?

Zhang: “Ze krijgen hier een vluchtelingenstatus en een identiteitskaart. Zo kunnen ze zoals de rest van de bevolking leven.”

“Voor hen is dat een onbeschrijflijk grote vrijheid die niet te vergelijken is met de situatie in Noord-Korea.”

Dus u bent nu niet meer op de vlucht?

Zhang: (*lacht*) Nee hoor.

Leven in Noord-Korea

Hoe ziet een dag in het leven van een Noord-Koreaan eruit?

Zhang: “Wat opvalt, is dat je bij elk aspect van het leven geïntegreerd bent in een groep. Iedereen behoort tot het collectief: je vrouw, je kinderen... Een zuigeling maakt bijvoorbeeld deel uit van de kleuterklas, een kind gaat naar school en je echtgenote hoort bij de vrouwelijke landbouwgroep. Mannen worden dan weer vaak toegewezen aan de fabrieken. Een dag in het leven van zo iemand bestaat dus uit werken van 's morgens vroeg tot zes uur 's avonds.”

“Daarna volgen er nog groepsvergaderingen van overheidswege die duren tot negen uur 's avonds. En dit van maandag tot zaterdag.”

Zondag wordt er niet gewerkt. Wat doet de bevolking als ontspanning?

Zhang: “Je mag dan doen wat je wilt zolang het binnen de wet valt. Je zou naar de zee kunnen gaan en een visje proberen te vangen. Die dag heb je dus vrije tijd maar de rest van de week ben je gebonden aan de structuur van de gemeenschap.”

Wordt er aan enige vorm van religie gedaan?

Zhang: “Nee, er is geen religie. Er staat wel een kerk in Pyongyang, maar die is bedoeld voor de buitenlanders. Volgens de wet hebben we religieuze vrijheid, maar dat is eigenlijk helemaal niet waar.”

“Wie bijvoorbeeld naar China ontsnapt en gearresteerd wordt, mag zich zeker aan de vraag: “Heb je godsdienstige

mensen ontmoet?” verwachten, dat wordt beschouwd als een zwaar crimineel feit.”

“Er was een geval waarbij een Amerikaanse prediker Noord-Korea kwam bezoeken. Toen hij terug wilde vertrekken, hielden ze hem tegen in de luchthaven omdat hij zijn testament in het hotel was vergeten. Die man hebben ze voor twee jaar in een gevangenis gestoken.”

Strafkampen

Hoe stellen de Noord-Koreanen zich op tegenover Kim Jong-un?

Zhang: “Ik denk niet dat Noord-Koreanen een kritische houding hebben tegenover Kim Jong-un. Inwoners van Noord-Korea die tegen de Chinese grens wonen, kunnen een Chinese

“Je moet eerst de portretten redden en dat had ik niet gedaan. Ik moest dus ontsnappen”

ZHANG

gsm gebruiken met de verbinding uit China. Ik heb die mensen eens de vraag gesteld of de situatie veranderd is. Daarop antwoordden ze van niet. Ze hebben er geen boodschap aan en een *coup d'état* kan je al helemaal niet verwachten. De bevolking is niet op de hoogte van de buitenwereld en weet daarom niet dat het anders kan.”

“Ook is er geen toegang tot het internet van de buitenwereld en wel tot een soort eigen Noord-Koreaans intranet. Buitenlanders en toeristen kunnen dan weer wel op Facebook en het buitenlandse internet als ze Noord-Korea bezoeken.”

Wat is de verhouding tussen het aantal burgers uit de hogere en lagere klasse?

Zhang: “Volgens experts bestaat de zogenaamde kernpopulatie uit een 200.000 tot 400.000 burgers. Met deze kernpopulatie bedoelen we dan het deel van de bevolking dat geen honger lijdt zoals de rest en dat in de hoofdstad mag wonen. Wie niet tot die kernbevolking behoort, valt een onzeker lot te beurt. (*Noord-Korea telt meer dan 24 miljoen inwoners, red.*)”

“Ik denk niet dat Noord-Koreanen een kritische houding kunnen hebben tegenover Kim Jong-un”

ZHANG

Het mysterieuze land Noord-Korea laat weinig van zich zien. Een interview met een Noord-Koreaanse vluchteling leent zich daarom tot een unieke inkijk op het doen en laten van deze gesloten dictatuur.

TEKSTS: SIMON THYS EN ANNEKA ROBEYNS
FOTO: KALINA DE BLAUWE

Wat maakt deze kerngroep tot een geprivilegieerde groep?

Zhang: "Het ligt aan het systeem. Kim Jong-uns dictatorschap is namelijk een voortzetting van datgene wat zijn vader, Kim Jong-il, en grootvader, Kim Il-sung, in het leven hebben geroepen."

"Toen bestond er ook al een kernpopulatie die in de hoofdstad mocht wonen. Er moest namelijk een resoluut samenhangende groep mensen zijn die controle uitoefende over de rest van de bevolking, een groep mensen die totaal geen verandering zou willen en het land niet zou willen openstellen." "En dat is gelukt omdat zij een toegang hadden tot een vrij degelijk leven. Ze zitten er niet zo goed bij als wij, maar ze kunnen eten wanneer ze willen en genieten van hun vrije tijd zolang het binnen de restricties van de wet valt." "Deze groep mensen willen geen verande-

ring en vormen de spil waar het hele regime rond draait. Zij houden het regime in stand."

In welke mate is de hoofdstad eigenlijk representatief voor heel Noord-Korea?

Zhang: "Men beschouwt Pyongyang als een plek waar enkel de hogere klasse en de middenklasse zijn gevestigd, de lagere stand wordt daar geweerd en mag de stad niet eens binnen."

"Pyongyang vergelijken met de rest van het land is als de hemel vergelijken met de hel. Inwoners uit andere steden hebben dan ook een toelating nodig om Pyongyang te bezoeken."

Hoe zit het met die zogenaamde werkkampen of gevangenskampen?

Zhang: "Er zijn twee soorten gevangenskampen, een kamp dat min of meer "normaal" genoemd kan worden en een

"Deze groep mensen wil geen verandering en vormen de spil waar het hele regime rond draait. Zij houden het regime in stand."

ZHANG

"zwaar" werkkamp. Wanneer je in zo'n zwaar kamp terecht komt - bijvoorbeeld als je Noord-Korea probeerde te ontvluchten - nemen ze je identiteitskaart af en beschouwen ze je niet meer als een volwaardig burger. Je naam wordt je afgenomen en vanaf dat moment ben je slechts ongedierte, bedoeld om te sterven binnen de muren van het werkkamp."

"Martelpraktijken zijn niet gebruikelijk, puur vanwege de fysieke staat waarin de gevangenen verkeren. Hun broze lichamen begeven het al na de kleinste schop, dus ze laten hen gewoon wandelen. Ze zijn immers al stervende."

Reportage: Tegen de Stroom in

HOAXMAP BRENGT RODDELS OVER VLUCHTELINGEN IN KAART

Vechten tegen valse geruchten

In Duitsland doen meer dan driehonderd roddels de ronde over vluchtelingen die stelen, moorden en verkrachten. Lokale journalisten en de site hoaxmap.org voeren een strijd tegen die valse geruchten.

BRECHT CASTEL, GILLES MICHIELS,
KAREN AERTS, JASPER VAN LOY,
ANNELEEN VAN KUYCK

“De tijd van zwijgen moet voorbij zijn! Het kan tenslotte ook jouw dochter of vriendin zijn.” Dat stond in een Facebookstatus die in december 2015 meer dan honderd keer werd gedeeld. In dat bericht van een jonge man uit de Duitse stad Treuchtlingen stond te lezen dat een tienjarig kind was verkracht door een vluchteling. De man riep op om zijn status te delen en om iets te ondernemen, want “het gaat toch om onze cultuur en ons vaderland.” Net als duizenden anderen zag journalist Hubert Stanka, van de lokale krant *Treuchtlinger Kurier*, het bericht tussen zijn meldingen. Hij belde naar de politie en die liet hem weten dat er niets van waar was.

“De politie ging naar de persoon die de status had gepost en ze lieten hem de status verwijderen. Daardoor was het bericht maar enkele uren online. De politie opende ook een zaak tegen de bedenker van het gerucht,” vertelt journalist Stanka. “Zo’n loos gerucht over een verkrachting door een vluchteling deed een half jaar geleden al eens de ronde in onze stad. Dat verscheen zonder enige aanleiding op Facebook.”

“Hoaxmap helpt om de discussie over vluchtelingen en migratie op een objectievere manier te voeren”

LUTZ HELM, OPRICHTER HOAXMAP

De valse geruchten uit Treuchtlingen zijn geen alleenstaande gevallen. In heel Duitsland doen er honderden zulke onwaarheden de ronde. Daarom creëerden Lutz Helm en Karolin Schwarz in januari 2016 de site hoaxmap.org. Op die website zie je een kaart met daarop de locaties van geruchten waarvan lokale media bewezen dat ze vals zijn. Zo zie je bij Treuchtlingen links naar de twee artikels die Stanka schreef over de vermeende verkrachtingen.

Onze reporter fietst van Leuven naar de Balkan op zoek naar verhalen over migratie en integratie

Aschaffenburg,
Treuchtlingen
en Scheyern

Tegen de
Stroom in

Vijfde Reportage

Hoaxmap

Lutz Helm is een softwareontwikkelaar en Karolin Schwarz werkt voor een krant en als vrijwilliger in een vluchtelingencentrum. Samen begonnen ze hoaxmap.org in hun vrije tijd, omdat ze de noodzaak voelden om de wildgroei aan geruchten over vluchtelingen tegen te gaan.

“Hoaxmap helpt om de discussie over vluchtelingen en migratie op een objectievere manier te voeren. Het politieke debat gaat nu over het sluiten van de grenzen of de deportatie van vluchtelingen. Maar in dat debat worden leugens gebruikt,” vertelt Helm.

“De echte bedreiging zijn rechtse bewegingen zoals Pegida”

LUTZ HELM, OPRICHTER HOAXMAP

Momenteel staan er 371 valse geruchten op de kaart, waarvan het merendeel uit Duitsland en 39 uit Zwitserland en Oostenrijk. “Veel van die geruchten gaan over verkrachtingen,” zegt Helm. “Dat vind ik het meest walgelijke. Echte slachtoffers van een verkrachting worden vaak niet geloofd. Het verspreiden van valse geruchten over verkrachting schaadt hen dus ook.”

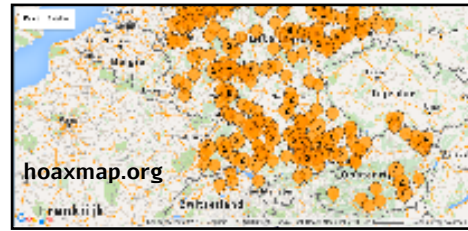
Prostitutie

De geruchten gaan naast verkrachtingen ook over andere criminele feiten. De redactie van de lokale krant *Main-Echo* kreeg bijvoorbeeld een lezersbrief met de volgende vraag: “Waarom schrijven jullie niet over de overval op een postkantoor in Aschaffenburg, gepleegd door een asielzoeker?” De redactie contacteerde de politie. Die liet weten dat er wel een ruzie zonder strafbare feiten was geweest tussen een postbeambte en een Syriër, maar van een overval was zeker geen sprake.

In het café vlakbij dat postkantoor hebben de stamgasten niets gehoord over een overval. Dat valse gerucht lijkt gelukkig niet echt rond te gaan. In het postkantoor zelf spreekt de man die in aanvaring kwam met de Syriër. Hij bevestigt dat er geen overval was. De verklaring voor zijn woordenwisseling met de asielzoeker wijt hij aan “hun mentaliteit” en “dat er in bepaalde religies minder regels zijn”.

In het katholieke Beieren werd een ander gerucht verspreid bij een Benedictijnerklooster in Scheyern. Het ging echter om een zeer onkatholiek gerucht. Iemand had vlakbij het klooster affiches opgehangen die de indruk gaven dat ze gemaakt waren door een groep die asielzoekers ondersteunt.

De affiche riep vrouwen op om zich aan te melden om “betaalde seks te hebben met deze jonge bronstige mannen”. “Denk aan je christelijke roeping” en “liever vrijwillig dan

met geweld” waren de argumenten voor deze oproep tot prostitutie. De tekst stond vol schrijffouten en de verspreide exemplaren werden snel verwijderd door de politie, die een onderzoek opende.

In Scheyern vraag ik in een supermarkt of mensen het gerucht hebben gehoord. Ook hier blijkt niemand er iets over te weten. De ware toedracht van die honderden loze geruchten is moeilijk te achterhalen, maar ze hebben ongetwijfeld een negatief effect op de beeldvorming rond vluchtelingen.

Vooroordelen

Die twee geruchten hebben mogelijk niet veel mensen bereikt, maar dat is niet altijd het geval. In Treuchtlingen lazen duizenden mensen het Facebookbericht en soms wordt de wansmakelijke achterklap zelfs verspreid door politici in functie. “We weten dat een tiental geruchten expliciet genoemd werden in officiële berichten van politici van de extreemrechtse partij Alternative für Deutschland,” weet Helm.

De strijd van Hoaxmap tegen de valse geruchten valt dan ook niet bij iedereen in goede aarde. “Karolin kreeg al de verwensing dat ze zelf verkracht zou moeten worden. We krijgen ook bedreigingen toegestuurd. Tegenstanders hebben ons adres al proberen te achterhalen, maar daarop waren we voorbereid,” is Helm gerust. “Maar de echte bedreiging zijn rechtse bewegingen zoals Pegida (een anti-Islambeweging die in 2014 in Dresden werd opgericht, red.), die ook geruchten verspreiden. Dat is geen bedreiging voor ons als persoon, maar voor de hele samenleving.”

De strijd van hoaxmap.org krijgt echter ook steun uit politieke hoek. Het ministerie van Migratie en de socialistische minister van Justitie van Duitsland tweetten bijvoorbeeld over de site: “Feiten in plaats van vooroordelen.”

Media

Niet alleen politieke bewegingen, maar ook de media spelen een cruciale rol in het tengeren van net het verspreiden van geruchten. “Een aantal lokale kranten onderzoekt de geruchten zeer ernstig en daarvoor zijn we hen dankbaar,” zegt Helm. “Maar het loopt ook vaak mis in de Duitse pers.”

“Persberichten waarin de politie naar geuigen zoekt, worden vaak gebracht alsof de feiten daadwerkelijk gepleegd zouden zijn. Dat het onderzoek nog loopt, wordt niet genoeg benadrukt. Later volgt vaak een rechtzetting, maar het ontkrachten van een gerucht krijgt nooit dezelfde aandacht als het gerucht zelf.”

De ware toedracht van die honderden loze geruchten is moeilijk te achterhalen

“De populariteit van berichten over criminaliteit die mogelijk gepleegd is door migranten of vluchtelingen, is een ander probleem. De media verdienen geld uit advertenties en clicks, dus brengen ze meer zulke berichten,” oordeelt Helm.

Als lokale journalist probeert Stanka niet mee te gaan in die tendens en zijn steentje bij te dragen in de strijd tegen de geruchten. Hij is de oprichters van Hoaxmap dan ook dankbaar: “Het is een zeer handig en noodzakelijk hulpmiddel voor mij en mijn collega’s. Maar tegelijkertijd is het eng.”

Helm ziet Hoaxmap zelf als een langetermijnproject. “We kunnen ermee stoppen als er geen geruchten meer de ronde doen over vluchtelingen,” zegt hij half ironisch. “Vanuit Zweden en Spanje is er trouwens al interesse om iets soortgelijks op te zetten.”

Onze rapporteur Brecht

Tegen de
Stroom in

ARMOEDED OSSIER (4)

DE UNIVERSITEIT

Al zeker 13 faculteiten doen mee aan pioniersstudentenproject

Sinds twee jaar heeft de KU Leuven een project rond pioniersstudenten, studenten waarvan de ouders geen hoger onderwijs hebben doorlopen. Volgend jaar doen al zeker 13 faculteiten mee.

SIMON GRYMOMPRESZ

Pioniersstudenten zijn studenten waarvan de ouders geen hoger onderwijs hebben doorlopen. Aan de KU Leuven vormen zij gemiddeld zo'n 15 à 17 procent van de studentenpopulatie. "Een kwetsbare groep studenten," volgens Cathy Dewolf, die werkzaam is voor de Dienst Studieadvies van de KU Leuven en het project begeleidt.

"Pioniersstudenten verschillen van andere studenten in die zin dat ze lagere slaagcijfers hebben, minder goed doorstroomden en dus minder vaak een diploma halen," zegt Dewolf. "Bovendien zijn ze vaak zowel academisch als sociaal minder goed geïntegreerd."

Uit KU Leuven-data blijken inderdaad grote verschillen. 28 procent van de pioniersstudenten haalt onvoldoende studiepunten (minder dan 50 procent) na 2 jaar studeren, dit in contrast met 17 procent van de niet-pioniersstudenten. Ook de drop-out is een stuk hoger: 40 procent van pioniersstudenten uit aso stopt met studeren tijdens of na 2 jaar studeren, in tegenstelling tot "slechts" 24 procent van de niet-pioniersstudenten uit aso.

Drie jaar geleden besloot de KU Leuven daar iets aan te doen. Ze zette een project op poten om pioniersstudenten beter te begeleiden bij hun academische en sociale integratie. Een derde peiler van het project is identiteit, waarbij de studenten hun talenten, motivatie en sterke kanten beter leren kennen. Daarvoor werd gekozen om samen te werken met de faculteiten.

Workshops

De universiteit biedt vanuit de Dienst Studieadvies inhoudelijke ondersteuning en expertise, maar ook een kleine financiële bijdrage om de activiteiten te organiseren. Waar er in 2014 drie faculteiten participeerden, doen in september 2016 al zeker 13 faculteiten mee.

De faculteiten Letteren en Psychologie en Pedagogische Wetenschappen (PPW) waren er van het begin bij. Toch is de aanpak bij Letteren en PPW vandaag significant anders. De hamvraag is namelijk of de faculteit de pioniersstudenten op een exclusieve of een inclusieve manier moeten benaderen.

"Dat was voor ons een moeilijke uitdaging," vertelt Katrien Van Genechten van PPW. "We wilden de pioniers zeker niet afzonderen van de rest door hen niet te betrekken bij de onthaalactiviteiten

voor alle studenten aan het begin van het academiejaar."

"In het eerste jaar was het project, een tweedaagse onthaalactiviteit, dan ook wat betreft communicatie niet specifiek gericht op pioniers," gaat Van Genechten verder. "Het probleem is dat we toen echter heel weinig echte pioniers hadden. Daarna hebben we de communicatie heel specifiek aangepast naar enkel en alleen pioniersstudenten."

PPW organiseert voor de andere onthaaldagen een apart moment voor de pioniers, faculteit Letteren werkt in grote

in grote groep. Nu doen we gedurende meerdere dagen workshops rond schrijven, sessies die studenten oriënteren op de gekozen opleiding of rondleidingen. Op die manier proberen we alle studenten, ook de pioniers, te helpen bij hun academische en sociale integratie."

In de vierde week van het academiejaar organiseert de faculteit een speeddate specifiek voor pioniersstudenten in

"Pioniersstudenten zijn zowel academisch als sociaal minder goed geïntegreerd"

CATHY DEWOLF, DIENST STUDIEADVIES

de ouders geen hoger onderwijs hebben genoten, maar ook studenten met een functiebeperking of pendelstudenten kwamen getuigen. Op die manier konden we pioniersstudenten en andere studenten die een hindernis hebben overwonnen, met elkaar in contact te brengen."

Hoewel deze activiteit exclusief bedoeld is voor pioniers, werkt de faculteit Letteren dus een stuk inclusiever dan bijvoorbeeld PPW. "Zij werken anders dan wij," licht De Dijn toe, "maar wij hebben zeer veel respect voor hun aanpak, we hebben dan ook ook al veel van hen geleerd."

Succes

Zowel Van Genechten, De Dijn als Dewolf beoordelen het project positief. "Een succes," noemt Dewolf het. Uit tevredenheidsenquêtes en vragenlijsten onder de pioniersstudenten blijkt dat zowel de academische als sociale integratie verbeterd is. Concrete verandering in studiepunten-efficiëntie is (nog) niet af te leiden, al is Dewolf hoopvol. "In de literatuur hierover komt naar boven dat hoe beter die integratie is, hoe hoger de slaagkansen zijn."

Na volgend jaar valt de centrale begeleiding van de Dienst Studieadvies weg. "Het oorspronkelijk doel was dat de faculteiten hier na één of enkele jaren zelfstandig mee aan de slag zouden gaan," legt Dewolf uit. "Onze expertise staat nog steeds ter beschikking van de faculteiten," benadrukt Dewolf.

"Ik denk niet dat het project in gevaar komt," licht De Dijn toe. "Het is in die mate gelanceerd dat we hier zeker mee kunnen doorgaan. We breiden het wellicht zelfs uit naar ouderejaars."

15%

van alle studenten zijn pioniers

28%

van alle pioniersstudenten behaalt na 2 jaar studeren onvoldoende studiepunten

40%

van alle pioniersstudenten uit aso stopt na of tijdens 2 jaar studeren

mate inclusief. "Dat is een facultaire keuze geweest," vertelt Melina De Dijn van Letteren. "We hebben met het pioniersproject onze manier om nieuwe studenten te onthalen helemaal omgegooid. Vroeger was dat één dag, in een aula

de brede zin van het woord. "We deden een open oproep naar studenten die het gevoel hebben een bepaalde 'barrière' overwonnen te hebben om als rolmodel aan te treden in die workshop," licht De Dijn toe, "niet alleen studenten waarvan

Armoede is nog steeds een taboe-onderwerp waar (te) veel verwarring over bestaat. In deze armoedereeks behandelt Veto armoede op verschillende niveaus en vanuit verschillende invalshoeken.

Sociaal

Circuleren, circuleren, NIEUW CIRCULATIEPLAN KENT VOORSTANDERS,

Deze maand worden op de Leuvense gemeenteraad de circulatieplannen goedgekeurd. Drie maanden na de lancering zijn de meningen over plannen en werkwijze nog steeds verdeeld.

HEIDI VAN ROMPUY EN SIMON GRYMOPREZ

1) Wat zijn de circulatieplannen?

Het circulatieplan gaat in essentie om minder auto's in de binnenstad. Om dat te bereiken wordt het voetgangersgebied in het historisch centrum verdubbeld. In principe is in die zone geen autoverkeer toegelaten, al wordt er bijvoorbeeld wel een uitzondering gemaakt voor laden en lossen binnen vastgelegde tijdstippen.

Rond die voetgangerszone komt een autoluwe zone, waar hoofdzakelijk alleen bewoners bovengronds mogen parkeren. De rest van de binnenstad wordt verdeeld

in vijf stadsdelen. Elk stadsdeel bevat een autolus die verbonden is met een parking. De stad wil het zoekverkeer (verkeer dat bestaat uit auto's die op zoek zijn naar een parkeerplaats) doorheen de stad vermijden, waardoor de vijf stadsdelen in principe van elkaar gescheiden zijn. Als je naar een ander stadsdeel wilt moet je dus eerst terug de ring op. Het circulatieplan is volgens de stad Leuven nodig om de stad "leefbaar" en "bereikbaar" te houden.

2) Hoe is het plan tot stand gekomen?

"Het is zo dat dit niet uit lucht komt vallen," licht Maarten Verbiest, mobiliteitsadviseur aan de KU Leuven, toe. "Het lussensysteem als principe is al lang geleden uitgedacht. Het was altijd het idee om naar dit principe te evolueren."

Het plan zoals het nu voorlegt komt uit de hoed van de werf "Autoluwe binnenstad" van de vzw Leuven Klimaatneutraal. In de zomer van 2015 ging de werf de dialoog aan met het stadsbestuur, dat op zijn beurt is gaan kijken hoe het de ideeën structureel konden implementeren.

"De stad wilde geen proefproject zoals de werf dat voorstelde," vertelt Verbiest. "De attitude van het stad was: we voeren het definitief in of we voeren het niet in." In december werd de knoop doorgehakt en besloot men er volop voor te gaan.

Het stadsbestuur wilde oorspronkelijk de plannen al in februari door de gemeenteraad krijgen, maar werd teruggefloten door onder andere de KU Leuven (*Veto 4214*). De afgelopen maanden vond dan ook een uitgebreide consultatieronde plaats met verschillende partners. De plannen worden gestemd in de gemeenteraad van deze maand. Tegen het einde van de zomervakantie zou de indeling in zones en de invoering van de lussen een feit moeten zijn.

3) Wat is de reactie op de circulatieplannen?

Het plan kent voor- en tegenstanders. Sommigen vinden het feit dat er een circulatieplan is, een hele verwezenlijking. Anderen hebben dan weer twijfels bij de precieze modaliteiten van het plan. Een derde categorie verwerpt de basisfilosofie van het plan (het principe van de lussen), zoals de Leuvense oppositiepartij N-VA.

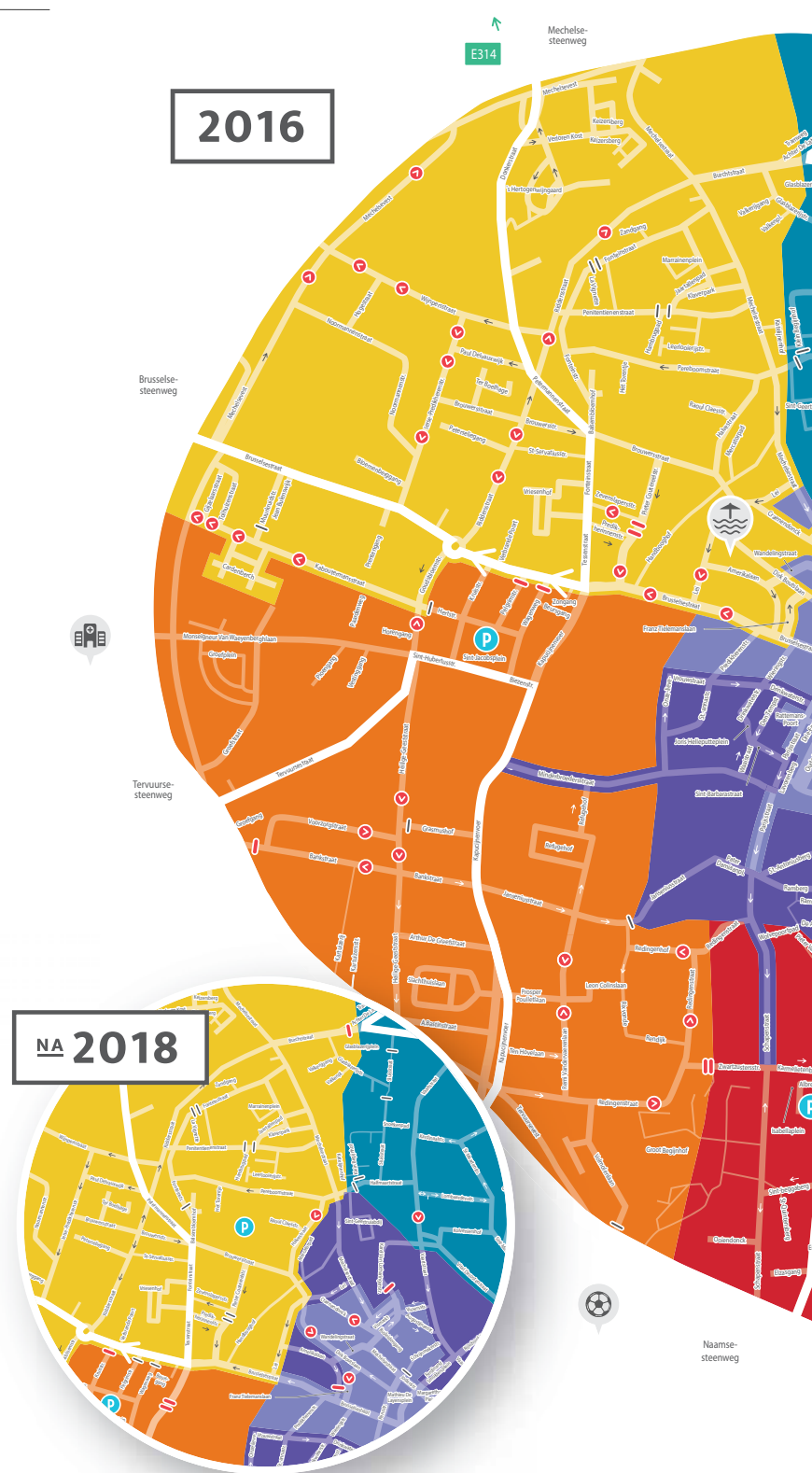
Circulatiestad, fietsstad?

De Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) reageert gematigd positief maar zit met enkele bezorgdheden. "Wij zijn bezorgd dat er meer straten komen zoals de Muntstraat," reageert Delphine Ramon, de mobiliteitsmandataris van LOKO. "Dat houdt in dat voetgangers zodanig veel comfort krijgen dat fietsen minder gemakkelijk wordt. Dat maakt het moeilijk voor studenten, voor wie de fiets een basisvervoersmiddel is. Er wordt ook gevreesd dat er extra eenrichtingstraten voor fietsers zullen komen."

"Als je een échte fietsstad wil worden, dan is het verdubbelen van de voetgangerszone geen goede zaak," licht Ramon toe. LOKO is ook bezorgd dat er op de pleinen die autovrij worden, niet genoeg fietsenstallingen zullen worden voorzien.

Daar sluit Maarten Verbiest zich bij aan. "We hebben aan de KU Leuven nu een advies opgesteld, dat vorige week op het GeBu (*Gemeenschappelijk Bureau, hoogste beleidsorgaan aan de KU Leuven, red.*) is gepasseerd. Wat daar bijvoorbeeld als advies instond, is dat er geen straten bijkomen waar fietsers niet zijn toegelaten. Meer zelfs, indien mogelijk zou het aantal éénrichtingstraten voor fietsers kunnen worden teruggeschroefd. Als er een autobaanvak wordt geschrapt, komt er meer ruimte vrij en kan er weer in twee richtingen worden gefietst."

Houden de circulatieplannen te weinig rekening met fietsers? "Ja," vindt Zeger Debyser, gemeenteraadslid voor N-VA. "Maar niet alleen met de fiets. Deze plannen zijn alleen vanuit het autoperspectief bekeken, er is niet voldoende rekening gehouden met andere vervoersmodi."

Iedereen die kan het leren

MAAR IS NIET ONBESPROKEN

Dat heeft volgens Debyser kwalijke gevolgen voor de fietsers. “Het circulatielan is eigenlijk ‘plan autoluwe binnenstad’. Met gaat er precies vanuit dat dat per se goed is voor de fietsers. Door niet meteen actief na te denken, maakt men ook zware fouten. Zo liggen er enkele autolussen op primaire fietsroutes en in schoolomgevingen. Fundamenteel fout, volgens ons.”

Debyser spaart zijn kritiek niet. “De term ‘autoluw’ is trouwens misleidend, want er mogen nog steeds zware dieselbussen door die zogenaamde ‘autoluwe’ zones rijden.”

Schepen voor Ruimtelijke Ordening Carl Devlies (CD&V) begrijpt de kritiek van de studenten en de N-VA niet. “Die kritiek klopt absoluut niet, integendeel. Het circulatieplan wil zeker ruimte geven aan de fietser. Met fietsenstallingen zijn wij trouwens volop bezig. Er worden ook parkeerplaatsen voor auto’s weggenomen.”

Kotverhuizen

Een tweede bezorgdheid van LOKO heeft betrekking op de studenten die in de autovrije zone wonen. “In die zone zou er tussen 11u ’s ochtends en 19u ’s avonds geen auto’s mogen rijden,” zegt Ramon. “Dat kan lastig zijn om bijvoorbeeld je kot te verhuizen.” LOKO ziet heil in een systeem van vouchers, waarmee je één of twee keer per jaar een kotverhuis zou kunnen doen.

Zeger Debyser sluit zich bij die kritiek aan en wijst erop dat hetzelfde geldt voor bewoners. “Dat is een problematische situatie. Wij zouden daar veel soepeler in zijn, voor de paar dagen per jaar dat dat voorkomt.”

“Er zal daar vanuit de stad en de universiteit goed moeten worden overgecommuniceerd, ook naar studenten van volgend jaar toe,” waarschuwt Verbiest. “Het is september voor je het weet.”

Carl Devlies erkent de problematiek en belooft verandering. “Die vraag is inderdaad gesteld door de universiteit, dus we zullen daar dan ook rekening mee houden.”

Quid participatie?

Een thema waar dit stadsbestuur wel vaker slecht op scoort en dat nu ook weer opspeelt, is participatie. Zo vindt LOKO de inspraak - zeker naar studenten toe - vrij mager. “Het is wel gepresenteerd op het stadsoverleg (*maandelijks overleg tussen LOKO en stad Leuven, red.*),” zegt Bram Van Baelen, overlastmandataris bij LOKO. “Dat is echter geen participatie. Je wordt er altijd voor een voldongen feit worden gesteld.”

“Bovendien is het het plan in die mate concreet dat je je afvraagt wat er nog mogelijk is,” meent Delphine Ramon.

Ook vicerector Duurzaamheidsbeleid Katlijn Malfliet vindt dat participatie beter kan. “De universiteit werd veel te weinig betrokken bij de concrete invulling. Er zijn tal van mogelijkheden en de concrete samenwerking tussen stad en universiteit moet nog beter kunnen.”

Malfliet blijft positief. “De zaak is zeker niet verloren voor de toekomst. De universiteit heeft de kans gekregen om tussen te komen. Er is ook overleg met de twee schepenen, Carl Devlies (CD&V) en Dirk Robbeets (sp.a), om het hele plaatje te bekijken.”

Niet alleen de studenten en universiteit hebben twijfels bij het inspraakproces, ook de oppositie reageert negatief. “Het feit dat er een verkeerscirculatieplan is, is op zich een verdienste. De manier waarop het tot stand is gekomen, is wel een beetje vreemd,” meent Toon Toelen (Groen). “Nu heeft de stad bijvoorbeeld consultatiegesprekken georganiseerd, wat op zich een goede zaak is. Maar men wekt de indruk dat de burgers inspraakrecht krijgen, terwijl dat eigenlijk niet het geval is. De vraag is wat men met alle opmerkingen gaat doen, want de goedkeuring staat aangekondigd op de volgende gemeenteraad.”

Conclusie

“Niemand is echt tegen het uitbreiden van de autoluwe zone,” meent Maarten Verbiest. “Zeker de KU Leuven is voorstander van een meer leefbare stad. Het circulatieplan zal korte verplaatsingen zeker ontraden. Een bewoner gaat niet meer zomaar de auto nemen om naar de bakker te gaan.”

Ook Zeger Debyser kan zich vinden in de uitbreiding van de voetgangerszone. “Wij zijn voor centraal autovrij gebied, minder auto’s, aangename woonbuurten en tegengaan van sluipverkeer. Er moeten voldoende *shop&go* parkeerplaatsen blijven en parkeerplaatsen voor bewoners en zorgverstrekkers. Wij zijn echter tegen het systeem van de lussen. Wij begrijpen niet waarom men de verschillende zones wil gaan knippen.”

“De stad wil zoekverkeer vermijden,” vervolgt Debyser, “maar bewoners doen toch niet aan zoekverkeer? Als je bezoekers deels op een goed uitgebouwd, aangename en zeer goedkope randparking opvangt met shuttle verbinding en deels via verkeersgeleiding naar betaalbare centroparkings stuurt, heb je geen strikte lussen nodig.”

Groen is geen tegenstander van het lussensysteem maar vindt de uitvoering niet goed. “Het lijkt soms een beetje alsof de lussen nogal arbitrair zijn ingevoerd,” reageert Toelen. “Ik heb het gevoel dat men per se bij die vijf zones wou uitkomen, om de Bruulparking te kunnen verantwoorden.”

“Het wordt duidelijk dat de stad de eigen uitgangspunten niet respecteert,” vindt Toelen. “Men wil minder bezoekers in de woonstraten, maar ze gaat maar een klein aantal straten knippen. Er worden zo ontzettend veel uitzonderingen voorzien, dat je je moet afvragen of er wel veel gaat veranderen in vergelijking met de huidige circulatie.”

IFTF

Tijdens het Interfacultair Theaterfestival betreden de Leuvense toneelkringen de bühne. Medica speelt deze week *Rooms begonnen, half gewonnen*.

Wees steeds kuis in uw gemoed

Uitkijken was het niet naar "Rooms begonnen, half gewonnen". Medica's trailer was langdradig en saai – ge-teased werden wij hoe dan ook niet. Gelukkig bleek het stuk zelf opwindender.

NORA SLEIDERINK

Rooms begonnen, half gewonnen neemt ons terug naar het schooljaar '56-'57. De seksuele revolutie lonkt, maar op het katholieke Heilig Hartinstituut te Heverlee doen de zusters en paters er alles aan om dat te voorkomen. Van de schoolgaande jeugd wordt absolute abstinentie tot aan het huwelijk verwacht en over seks wordt enkel gepraat in cryptische bewoordingen. Je kunt maar beter niet vragen wat die beruchte Zonde van Sodom dan precies inhoudt.

Een sfeer van dogma's en taboes die alvast goed wordt opgewekt door de sobere maar slim gebruikte scène.

Alle goede bedoelingen ten spijt, blijken de meisjes van klas 5A nochtans goed op de hoogte te zijn van de mystieke liefde tussen een man en een vrouw. Dat is buiten de naïeve Marie Mertens (Janne Stroo, genomineerd voor beste vrouwelijke hoofdrol) gerekend. Het arme kind weet niet meer wat op te maken van het geroddel van haar klasgenotes en de lessen voortplanting met een konijn als enig studieobject.

Dat maakt van haar het ideale slachtoffer van *womanizer* Dirk, die toevallig ook het vriendje van klasgenote Marie Willems is. Drama verzekerd.

Sex, Mind & Body

Alle elementen voor een sterke komedie zijn aanwezig. Met momenten slaagt Medica daar ook glansrijk in, zoals wanneer Marie Maes en Marie Claes worden opgejaagd door een van de zusters bij het eten van hun middagmaal. Ook de toiletscène levert een hilarisch tafereel: boven de pot worden al giechelend de dirty details uit de Bijbel geanalyseerd als kwamen ze uit de "Sex, Mind & Body" van de Joepie. Toch wordt dat niveau niet altijd aangehouden. Het stuk vervalt al eens in nodeloos platte clichés. *Sex sells*, maar overdaad schaadt.

Regie: Maxime Westhof-Jacobs

Acteurs: Manon Goossens, Marie-Elise Henckes, Vincent Jacobs, Wout Matthysen, Tillo Mennes, Théophile Némoz, Janne Stroo, Nele Therssen, Stefan Timmerman, Tina Van Herzeele, Jaana Van Overwalle, Lauren Van Zeebroeck & Marieke Wils

Medewerkers: Steven Lefever, Jef Vanhamel, Astrid Goedseels & Maxim Hellyn

Script: Wout Matthysen, Jef Vanhamel, Tina Van Herzeele & Jaana Van Overwalle, op basis van het stuk *Rooms begonnen, half gewonnen* van Mary O'Malley

FOTO Annemie Vermeulen

Een belofte voor volgend jaar

Medica weet dat gebrek aan diepgang goed te maken met gevoeliger passages. Zo maakt Dirk het zich gezellig met Marie Mertens die duidelijk slecht op haar gemak is door de mannelijke interesse. Licht uit, maar suggestieve praatjes in overvloed. In de beklievende zwarte voelt het misbruik des te tastbaarder. Een scène net voor de pauze die doet snakken naar meer.

Maar meer komt er niet. Nog een paar leuke scènes en een goedgevonden grap hier en daar, maar van een echte verhaallijn is geen sprake meer. Er worden nog meer lakens bevuild, Marie Mertens blijkt een goddelijke roeping te hebben en Dirk wordt door zijn liefje vergeven, waarna ze prompt besluiten het huwelijksbootje in te stappen. Om niet bijster origineel te eindigen met het uitdelen

van de rapporten. Als het is om Harry Potter-gewijs een schooljaar te volgen, dan verwacht je toch minstens een eindejaarsconfrontatie met de schurk.

Dus een topper van een stuk? Dat niet. Maar als bijna nieuwkomer op het Interfacultair Theaterfestival deed Medica het zeker niet slecht. Gasthuisberg heeft bakken acteertalent en ook de fanbasis blijkt aangelegd, als men op het applaus van de overvolle zaal kan afgaan. Een belofte voor volgend jaar.

VETO ZET RECHT

Vorige week schreven we dat de rollen van de buurvrouwen in de voorstelling van Babylon op het IFTF waren bijgeschreven door een overaanbod aan acteurs. Dat klopt niet. De rollen staan niet in de oorspronkelijke Griekse tragedie, maar wel in de toneeltekst van Hugo Claus, die door Babylon werd gebruikt. Onze excuses daarvoor.

Babylon reikt Literaire Prijs uit

Op dinsdag 3 mei vond in de Universiteitshallen de 39e uitreiking van Babylons Interuniversitaire Literaire Prijs plaats. Poëtisch en prozaïsch plezier verzekerd.

ANA VAN LIEDEKERKE EN LIEN DE PROOST

In een goed gevulde promotiezaal maakte de jury haar top drie voor proza en poëzie bekend. "An-

Winnaars poëzie:

Eerste plaats: Lisanne Coudron met "Schervengeluk".
Tweede plaats: Jens Meijen met "Semikubus".
Derde plaats: Marte De Jong met "Pannenkoeken voor zes personen"

Winnaars proza:

Eerste plaats: Pieter Van de Walle met "Een vijver om in te verdrinken"
Tweede plaats: Jens Meijen met "Kala".
Derde plaats: ex aequo tussen Giuseppe Minervini met "Vuur-suiker" en Annemie Bram met "Dertien over drie"

ders dan vorige jaren, waren er dit jaar opvallend veel poëzie-inzendingen," zegt organisator Louise Haaker. "In totaal konden we op een honderdtal inzendingen rekenen, waarvan het grootste deel van deelnemers van de KU Leuven. Toch proberen we ook andere universiteiten en zeker ook andere studierichtingen dan Taal- en Letterkunde aan te moedigen om deel te nemen aan de wedstrijd."

Een jolig presentatorsduo zet de avond goed in. Hugo Bousset, hoofdredacteur van *Dietsche Warande en Belfort*, mag de spits afbijten. Hij benadrukt het belang van de literaire prijs en de kwaliteit van voorbije en huidige winnende teksten. Hij heeft het over de "boeiende uitgebreidheid van de prijs": studenten van verschillende universiteiten en richtingen nemen deel, de jury herbergt literaire autoriteit in alle maten en gewichten en de inzendingen zelf bestrij-

ken een breed scala aan stijlen en thema's.

Jurylid Lotte Dodion is onder de indruk van de inzendingen. "Ik was aangenaam verrast door de verscheidenheid aan stijlen binnen de inzendingen. Je moet sowieso lef hebben om je eigen werk in te sturen voor een wedstrijd als deze."

Klassiek gedicht

De literaire en muzikale acts dragen onze goedkeuring weg. Auteur Elvis Peeters brengt een sterk relaas over de laatste dagen aan de zijde van Samuel Beckett. Met twee Nederlandstalige liedjes zorgt Tine Lefebvre voor een mooi muzikaal intermezzo.

Na Dodions performance verbleekt de voordracht van de anderen

Dichteres Lotte Dodion maakt de winnaars van de categorie poëzie bekend, maar steelt eerst nog even zelf de show met een reeks gedichten uit haar bundel. Hoewel we de originaliteit van de win-

FOTO Quinten Evens

nende gedichten kunnen smaken, verbleken die na Dodions performance enigszins door het niveauverschil in voordracht.

De keuze voor het winnende gedicht verrast. Lisanne Coudron

maar ik zag in dat we het gewoon moesten kiezen. Als het goed is, is het goed."

In de categorie proza kaapt student biochemie Pieter Van de Walle de hoofdprijs weg. Hij overtuigt met zijn kortverhaal *Een vijver om in te verdwijnen*, ondanks zijn – naar eigen zeggen – "mateloos underdressed" voorkomen.

De receptie achteraf, met cava en tweedehands boeken voor het grijpen, maakt het plaatje compleet. Volgend jaar bestaat de Literaire Prijs veertig jaar. De lees- of schrijfgage student mag een extra feestelijke jubileumeditie verwachten. Wij zijn alvast aanwezig.

LEUVENSE CULTUURSECTOR VOORZICHTIG POSITIEF OVER SUBSIDIEADVIEZEN

“Maak je geen illusies, dit is niet de uitslag”

“De inhaal-beweging is een terechte rechtzetting” vindt Vincent Van den Bossche, fABULEUS

Onlangs werd de advieslijst van de subsidieronde voor de periode 2017 tot 2021 bekend gemaakt. Daarin doet Leuven het beter dan vroeger. Toch waarschuwt de sector voor te enthousiaste reacties.

MAARTEN LANGHENDRIES EN
DAGMAR DIRKX

"Het is niet omdat de adviezen overkomen als gunstig voor Leuven, dat dat ook in realiteit zo zal zijn," waarschuwt schepen van cultuur Denise Vandevort (sp.a). Ook Steven Vandervelden, algemeen directeur van kunstencentrum STUK, is voorzichtig: "Het is een advies. Er zijn nog geen knikkers uitgedeeld. Dit zal niet de uitslag zijn, daar moet je je geen illusies overmaken."

Eind juni zullen de effectief toegekende werksubsidies bekend worden gemaakt. Er is echter een probleem. Het geadviseerd bedrag ligt hoger dan de financiële middelen die voor handen zijn. "Er is aangegeven dat er 86 miljoen beschikbaar is, maar er is geadviseerd voor 106 miljoen," verklaart Vandervelden. "Als die 20 miljoen weer afgetrokken wordt, dan is het terug naar af."

"Adviezen geven een richting aan, maar uiteindelijk beslist de minister van cultuur (Sven Gatz, Open VLD, red.)," legt Vincent Van den Bossche, spreidingsverantwoordelijke bij theater- en dansgezelschap fABULEUS, uit.

Ook Vandevort vraagt zich af waar minister Gatz dat geld vandaan zal halen: "Over de manier waarop hij de adviezen wel of niet gaat kun-

nen volgen, maken we ons nog de meeste zorgen. Waar gaat hij dat geld vandaan halen. Die bezorgdheid hebben we overgebracht aan de minister en het kabinet."

"Wij hebben ook het raden naar de toekomst," valt Mike Naert, algemeen directeur bij Het Depot bij. "Er is het scenario dat iedereen inlevert, maar ook dat bepaalde organisaties gewoon alles kwijtraken."

Historische rechtzetting

Toch benadrukt de Leuvense cultuursveld dat een hoger toegekend bedrag wel een logische correctie zou zijn van de huidige situatie. "Er is die beroemde lijn van de kunstsubsidies," schetst Vandervelden. "Daarbij zijn Vlaams-Brabant en Limburg altijd benadeeld geweest ten opzichte van de andere provincies. Dat heeft onder andere ook te maken met het simpele feit dat de provincie Vlaams-Brabant nog maar bestaat sinds 1995."

"Er is ook het historische natuurlijk," haakt Van den Bossche in. "Er is een boom geweest van straffe gezelschappen zoals Rosas in de jaren '80. Wij zitten in Leuven echter toevallig met een aantal huizen die pas sterk opkwamen toen het geld al min of meer verdeeld was."

Volgens hem is de inhaalbeweging die nu bezig lijkt dan ook een terechte rechtzetting. Ook Vandervelden be-

aamt dat: "Ik denk dat iedereen het erover eens is dat er een enorme kwalitatieve en kwantitatieve groei is geweest de voorbije vijftien jaar."

"Je moet echter heel behoedzaam omgaan met cijfers," nuanceert hij wel. "Het is niet zo dat wij een echt een grote stijging maken. Het is vaak gewoon herzetten van waar de gelden komen." De provincies zullen namelijk vanaf 2017 geen culturele subsidies meer uitdelen. Het provinciale budget blijft wel behouden, maar zal door een andere instantie worden verdeeld, waarschijnlijk de overheid.

“Zonder subsidies geen Depot”

MIKE NAERT
DIRECTEUR VAN HET DEPOT

"Wij kregen verhoudingsgewijs redelijk veel geld van de provincie," verklaart Vandervelden. "Dat valt nu weg. Dat wordt deels gecompenseerd via de Vlaamse Gemeenschap, maar dat zie je niet in de cijfers." Naert valt hem hierin bij: "Het is niet meer dan normaal dat Leuven hier toch een vooruitgang maakt, anders zou het evenwicht helemaal kapot gemaakt worden."

De verhouding met de andere provincies blijft dus volgens Vandevort ondanks dat de adviezen er op papier wel goed uitzien - ongeveer dezelfde: "92 procent blijft ten westen van Brussel en Antwerpen, en 8 procent in Vlaams-Brabant en Limburg."

Compagnie Tartaren

De meeste projecten en gezelschappen gaan er dan wel op vooruit, soms blijven de beloofde middelen te beperkt. Bijvoorbeeld voor het theatergezelschap Compagnie Tartaren, dat vooral inzet op kunstparticipatie met mensen uit meer sociaal kwetsbare situaties. "Het toegekende bedrag is beneden alle verwachtingen," reageert Wim Oris van Compagnie Tartaren. "Ons grote sociale aspect wordt blijkbaar niet gehonoreerd."

"Participatie is nochtans één van de vijf functies van het Kunsten-decreet," verwondert Oris zich. "Er moet blijkbaar nog een lange weg afgelegd worden voor het besef van wat goede kunstparticipatie is echt doordringt."

Ook Vandevort verbaast zich over het lage bedrag dat aan de compagnie is toegekend: "Zij hebben participatie nochtans echt in hun functie opgenomen," valt ze bij. "Dan merken we dat het beloofde bedrag toch niet voldoende is om hier een goede werking uit te bouwen."

WTF ADVIEZEN?

De adviezen die nu gepubliceerd zijn, zijn een overzicht van de 302 kunstorganisaties die werden beoordeeld omdat ze een meerjarige werksubsidie hadden aangevraagd onder het Kunsten-decreet voor de periode 2017-2021. Op basis van deze lijst zal minister van Cultuur Sven Gatz (Open Vld) gesprekken voeren met de betrokken organisaties. Eind juni 2016 wordt vervolgens definitief beslist over de bedragen.

Voor Leuven is het STUK geadviseerd voor een bedrag van 2 miljoen euro, het Depot voor 400 000 euro, Cie Tartaren voor 150 000 euro, fABULEUS voor 750 000 euro, Museum M voor 560.000 euro, het Nieuwstedelijk voor 1, 213 miljoen euro, festival van Vlaanderen 350.000 euro, Huelgas Ensemble 290.000 euro, Matrix voor 150.000 euro, PSALLENES voor 93.000 euro, Stad en Architectuur 139.000, Werkbank 125.000 euro, La Petit Bande geen.

"Als de overheid heel de maatschappij wil betrekken met kunst, dan is het ook hun verantwoordelijkheid om daar juiste keuzes in te maken," besluit Oris.

Door de 20 miljoen die nog gezocht moet worden, bestaat bovendien het risico dat Tartaren zijn subsidies volledig kwijt raakt. "Subsidies zijn nochtans fundamenteel voor ons," benadrukt Oris. "Wij zijn een kleine organisatie en het is voor ons veel moeilijker een groeiparcours af te leggen. Het is heel erg nagelbijten nu."

Ook de toenemende administratieve taken wegen door: "Wij hebben de werklast van grotere organisaties, maar zijn een veel kleiner gezelschap. Uiteraard is het dan een grotere inspanning om dat dan even correct te doen als anderen."

Noodzaak tot subsidie

Naert stelt met klem: "Subsidies zijn cruciaal. Ze zijn een motor. Wij hebben wel eigen inkomsten, maar kunnen die alleen verwerven doordat wij via subsidies een basis leggen voor onze vaste kosten. Anders zouden we nog geen tiende van onze werking overhouden. Zonder subsidies is er geen Depot."

Dat bevestigt ook Van den Bossche: "Subsidies zijn nodig. Als die er niet zouden zijn, moet je andere keuzes maken die de artistieke waarde geleidelijk naar beneden halen."

"Ja, wij zijn op zoek naar alternatieven," zegt Vandervelden op zijn beurt. "Hoe meer, hoe beter, en wij kijken naar veel verschillende invalshoeken. Bijna de helft van onze middelen zijn eigen inkomsten, maar je hebt ook subsidies nodig om aan de zoektocht naar eigen inkomsten te beginnen, zeker in onze innovatieve sector." Hetzelfde klinkt bij het Depot: "Wij maken geld dankzij de subsidies. Zo ontwikkelen wij activiteiten die ook heel veel eigen middelen genereren. Er gaat minstens twee keer zoveel terug naar de staat dan dat wij ontvangen."

Van den Bossche reageert nog: "Maar de noodzaak aan inbreng door de overheid geldt eigenlijk voor haast elk bedrijf. Volvo krijgt ook veel subsidies, alleen heet dat dan investeringen door de overheid."

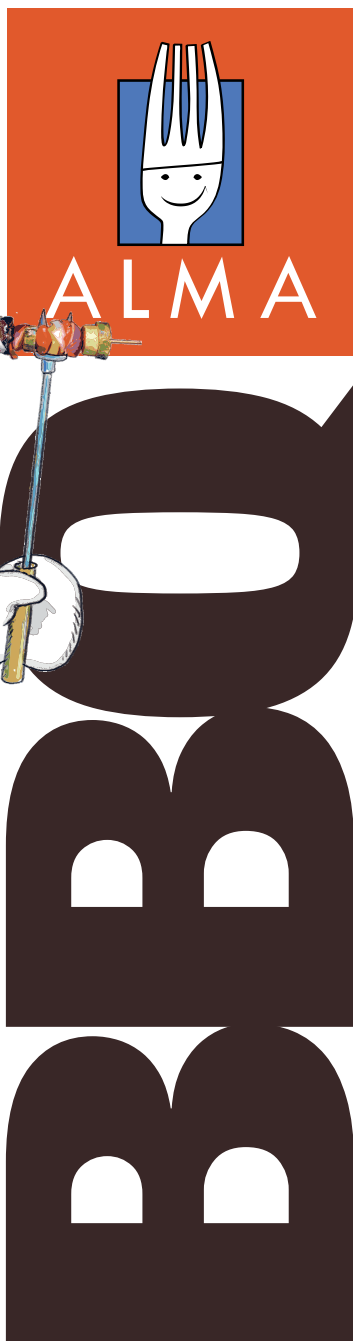
CARTOON Annela Robeyns

Alma 1 : 's middags en 's avonds
26, 27, 28 april
3 mei
10, 11, 12 mei

De Moete : 's middags
26, 27, 28 april
3 mei
10, 11, 12 mei

Alma 3 : 's avonds
3 mei
10, 11, 12 mei

PRIS: **€4,50**

verantwoordelijke uitgever, Daniel Lips, Alma vzw, Celestijnenlaan 97, 3001 Heverlee

Is jouw verzameling al compleet?

Inzameling en verkoop van tweedehands goederen met een enorm en steeds wisselend aanbod!

de kringwinkel

SPIT

Uzerenmolenstraat 10 - 12 - 3001 Heverlee

www.spit.be

ETHNIC FOOD

26, 27, 28 APRIL
3, 10, 11, 12 MEI

Alma 2 en Alma Gasthuisberg

Meer info:
www.alma.be
f /AlmaKULeuven

verantwoordelijke uitgever, Daniel Lips, Alma vzw, Celestijnenlaan 97, 3001 Heverlee

DE GOEDKOOPESTE FUIFZAAL VAN LEUVEN

ALBATROS

Brusselsestraat 15

€ 355 per avond
€ 250 tijdens het weekend

Kringen aangesloten bij LOKO of OSR/OKER krijgen 105 euro korting.

Bij elke vierde fuif van een kring of vereniging binnen hetzelfde academiejaar is de huur van de zaal gratis. En dat geldt ook als je het vatenrecord breekt!

Reservaties en inlichtingen: 016/22.31.09 of albatros@loko.be !

KULEUGEN

Satirische rubriek

— Colofon —

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016 22 44 38
Fax 016 22 01 03
e-mail: veto@veto.be
www.veto.be
www.twitter.com/veto_be

Jaargang 42 - Nummer 24
Maandag 9 mei 2016

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:

Roderik "Simon Grymonprez" De Turck

Redactiesecretaris & V.U.:

Margot "Nog geen idee, al mag Karel Peeters van mij aanblijven als vice-redactiesecretaris" De Boeck
's Meiersstraat 5
3000 Leuven

Redactie:

Kalina "Simon natuurlijk" De Blauwe, Paul-Emmanuel "Jasper Van Loy" Demeyere, Quinten "Quinten Evens" Evens, Simon "Vincent Peeters" Grymonprez, Karel "Roderik De Turck" Peeters, Heidi "Margootje" Van Rompuy, Jasper "Eline Besilic" Van Loy

Schrijvers: Eva "Een vrouw" Sevrin, Arne Sonck, Brecht "De linkerneusvleugel van S. Grymonprez" Castel, Simon "Ambiguë Simon" Thys, Anneka Robeyns, Nora "Iedereen die kan bijleren over menstruatie" Sleiderink, Lien "Ana' De Proost, Ana "Lien" Van Liedekerke, Anneleen "Meneer Koek", Gilles Michiels, Karen "Brecht Castel" Aerts, Maarten "Het Twitteraccount van Joël De Ceulaer" Langhendries, Dagmar Dirkx

Beeld voorpagina: Kalina De Blauwe, Quinten Evens, Pjotr Hubin, Anneka Robeyns

Fotografen: Quinten Evens, Brecht Castel, Simon Leclercq, Anneluus Vermeersch, Annemie "Team Simon!" Vermeulen, Anneka Robeyns, Bavo Nys

Tekenaars: Pjotr Hubin, Martijn "Die hipster in de Vetoredactie" Stoop, Anneka Robeyns

Dtp:

Margot De Boeck, Roderik De Turck, Simon Grymonprez, Tim van Eijzeren

Eindredactie:

Margot De Boeck, Roderik De Turck, Paul-Emmanuel Demeyere, Simon Grymonprez, Karel Peeters, Jasper Van Loy, Quinten Evens, Heidi Van Rompuy

IT:

Joachim Beckers, Pieter Hiele

Publiciteit:

Alfaset cvba - alfaset@loko.be
016 22 44 38

Drukkerij:

Coldset Printing Partners (Groot-Bijgaarden)

Oplage: 9.000 exemplaren ISSN-nummer: 0773-5162

Abonnement?

Wil u ook elke week Veto in de bus? Mail dan uw adres naar margot@veto.be en schrijf 11 euro over op rekeningnummer BE80 0010 9597 1977

Meedoen?

Redactievergaderingen vinden iedere vrijdag plaats om 16 uur en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, Wie stel jij aan als hoofdredacteur van Veto?) zijn welkom op het redactieadres. Lezersbrieven kunnen tot vrijdag 14 uur, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

De gemiddelde student heeft nog 672 uren tot zijn eerste examen

SlimmeRik

LOKO bouwt reuze verhuistrolley

Leuven lanceert een nieuw mobiliteitsplan. Daardoor ziet het er naar uit dat je kot verhuizen in de toekomst onmogelijk wordt, aangezien auto's niet langer de stad mogen binnenrijden. LOKO bedenkt een aantal creatieve oplossingen.

LOKO, de Leuvense Overkoepelende Kotingorganisatie, heeft een aantal praktische oplossingen uitgedacht voor de verhuisproblematiek. Mobiliteitsmandataris Delphine Framon licht toe: "Wij dachten aan een verhuisvoucher die één verhuis per jaar mogelijk maakt. Met die voucher krijg je bij de NMBS bijvoorbeeld eenmalig de toelating om al je kasten, tafels en bed te verhuizen via de trein."

"Het verschil met de huidige wekelijkse volksverhuizing van de studenten die over het weekend graag naar huis gaan, is minniem," garandeert Framon.

Ronny Van Walfegem, zelf treinconducteur, is minder enthousiast over het idee: "Waar gaan we al die kasten en tafels zetten? Naast de gigantische trolleys vol was blijft er al niet veel plaats over."

Framon bevestigt dat LOKO volop aan het brainstormen is

Het testmodel van LOKO's verhuistrolley

over extra grote verhuistrolleys, waarmee je makkelijk al je spullen rollend kan verhuizen.

Helikopters en bakfietsen

De NMBS-overeenkomst biedt echter geen oplossing voor de verhuis naar een ander kot binnen het Leuvense. Framon is creatief: "Wij werken een denk-piste uit met verhuishelikopters."

"Onze LOKOtuin zou daarbij kunnen dienen als een van de eventuele landingsbanen. Gezien onze centrale ligging in Leuven is dat zeer opportuun", glundert Framon. "Van hieruit

kan je al je kasten en stoelen dan eenvoudigweg verhuizen met onze bakfiets, die we verhuren voor een spotprijs van 25 euro per uur."

Kenji Verstappen, afstude-rend student, maakt zich zorgen: "Na zeven jaar studeren heb ik heel wat spullen verzameld op kot. Ik weet niet of die allemaal in een bakfiets of die reuzetrolley zullen passen."

Framon blijft positief: "Het is nog altijd mogelijk om in Leuven te voet te gaan. Als je een namiddagje al je vrienden optrommelt, is de verhuisklus toch snel geklaard." (mdb)

Joren Seldeslachts

“Proper praten kan ik nog altijd niet”

Joren Seldeslachts is bekend van zijn rol in *Spitsbroers* en werk in het theater. Zijn carrière begon hij als Blinker, de uitvinder uit de Marc de Bel-boeken. “Blinker was ik zelf,” vertelt hij.

MARGOT DE BOECK

Iedereen kent je vooral als Blinker. Hoe vervelend of tof vind je dat?
Joren Seldeslachts: “Als puber vond ik dat niet makkelijk. Ik vroeg me vaak af wanneer dat zou stoppen. Zestien jaar later is dat nog altijd aan de gang. Toen ik op mijn 22e terug begon met acteren, heb ik er de vruchten wel van kunnen plukken.”

Hoe ben je bij Blinker terecht gekomen?

Seldeslachts: “Ik sprak eerder al stemmetjes in voor reclames en *Toy Story*. Na de eerste ronde hadden ze nog niemand voor Blinker en vroegen ze of ik niet eens wilde proberen.”

“Ik was een enorme Marc de Belfan. Als ik een boek lees, zijn de personages altijd mensen uit mijn omgeving, maar Blinker was ik zelf. Ik zag dat blonde mannetje op de cover en ik identificeerde me daar meteen mee.”

“Ik herkende dat Jommekesgehalte wel, dat Blinker de hele tijd van alles wilde onderzoeken. Ik ben zelf enig kind, dus ik moest ook veel in mijn fantasie zitten.”

Blinker was een jeugdidool voor veel meisjes. Was het niet awkward om zo jong al zo veel succes te hebben?

Seldeslachts: “Dat was inderdaad raar. In mijn directe omgeving was dat niet aan de hand, maar ik kreeg fanmail en dat ging soms heel ver. Ik weet niet of dat per ongeluk was of niet, maar ik heb altijd vriendinnetjes gehad die daar in eerste instantie niets van wisten.”

Was je acteur geworden zonder Blinker?

Seldeslachts: “Ik heb aso gedaan, maar ik begrijp niet waarom. Ik werk veel liever met mijn handen. De keuze om proberen acteur te zijn is geen cadeau, want je geeft veel op. Het is geen *9 to 5* en dat is voor je omgeving niet altijd evident.”

Psychopatientrekjes

Voor veel kindersterren is de overstap naar een theatercarrière niet makkelijk. Hoe heb jij het aangepakt?

Seldeslachts: “Na mijn eerste opleiding deed ik stage bij een filmproductiebedrijf. Iemand daar zei me: “Jij bent te jong om hier al te zitten, is er niets anders dat je graag doet.” Dat was acteren.”

“Ik speelde toen in een kortfilm waarin Els Olaerts opnieuw mijn moeder speelde. (*Ze speelde zijn moeder in Blinker, red.*). Zij voerde me terug naar Leuven en

“Mijn liefjes hadden nooit door dat ik Blinker was”

zei dat ik een opleiding moest doen tot acteur.”

“Ik dacht ik doe dat ingangsexamen en we zien wel. Toen was ik daar door. Ik heb heel hard moeten werken om die studie te betalen.”

Waarom theater studeren in Leuven?

Seldeslachts: “Ik ben zeer Leuven-gebaseerd, maar ik wist eerst niet dat hier een theaterschool was. In Gent of Brussel ben ik nooit gaan proberen. In Gent word je meer een lichamelijk acteur, in Brussel leer je sterke beelden maken. Veel hangt af van welke docenten waar wanneer zitten.”

“Vroeger was de opleiding op het Lemmens woordkunst, nu is dat drama. Dat heeft niets te maken met woord, sterker nog: proper praten kan ik nog altijd niet. (*lacht*)”

Wat het je dan geleerd?

Seldeslachts: “Ik heb vier jaar naar mijn thesis toe gewerkt over apathie bij jongeren. Daarvoor heb ik naar de Russische realisten gekeken: Toergenjev, Dostojevski.”

“In die romans gaat het over Oblomovisme: mensen hebben zoveel keuze dat ze geen keuze meer kunnen maken. Dat is een probleem van alle tijden. In Hamlet komt dat al aan bod. Ik heb het gevoel dat veel jongeren in die situatie zitten. Als je hen een keuze geeft, wachten ze liever tot jij die in hun plaats maakt.”

“De apathie kwam bij mij na Blinker. Toen ik aan het Lemmens begon, merkte ik dat ik niet meer op mijn nagels beet. Veel van waar ik altijd mee had gezeten, kwam vanzelf los. Ik heb mijn passie gevonden, *vollen bak!*”

“Je kan in een rolletje kruipen en dingen doen die je anders niet kan. Ik ben heel impulsief en ik durf veel kanten te laten zien waar anderen zich gereserveerder

opstellen. Tijdens mijn opleiding ben ik iets meer sociaal gestoord geworden. Er is blijkbaar een correlatie tussen extraverte creatievelingen en sociopaten. (*grinnikt*)”

“Ik denk niet dat het zo ver hoeft te gaan dat ik een psychopaat ben. Ik kan soms tacteloos zijn, maar ik ben niet on-empathisch.”

Hoe ervaren je de competitieve toneelomgeving?

Seldeslachts: “Op mijn evaluatie na het eerste jaar zei de docent: het beste dat ik van jou gezien heb, was het ingangsexamen. Hij vond dat ik me te veel achter de anderen verstopte. Ik pakte altijd het kleine rolletje.”

“Als ik er in het tweede jaar door wilde zijn moest ik me *imposeren* en proberen het alfamannetje te worden. Die taal wordt er wel gesproken. Toen ik klaar was kon ik niet meer spelen, omdat er zo veel theorie in mijn kop zat en niets nog natuurlijk kwam. Ik heb besloten alles wat ik geleerd had te vergeten en opnieuw te leren reageren.”

Vind je Leuven zelf een creatief prikkelende stad?

Seldeslachts: “Ik weet niet wat dat betekent, artistiek prikkelen. Ik moet eens vragen aan iemand of dat die dat komt doen bij mij (*lacht*). Het is altijd leuker om een creatief proces mee te maken op een plek waar je nog nooit bent geweest.”

Brad Pitt

Wat biedt de toekomst?

Seldeslachts: “Er komt een tweede seizoen van *Spitsbroers*. Soms zijn er gaten en het is fijn die te kunnen opvullen met waar ik dan nood aan heb, zoals talen bijschaven. Als mensen uit je omgeving je niet bezig zien, noemen ze je al snel een werkloze.”

“Ze vragen me vaak voor allerlei dingen zoals De slimste mens. Ik ga daar nooit op

in, want ik kom niet graag als mezelf op tv. Ik word daar maar ongemakkelijk van.”

Heb je de ambitie ooit het buitenland te veroveren?

Seldeslachts: “Ik ben tweetalig opgevoed, dus misschien zou ik wel in Frankrijk willen spelen. Ik hoop dat ik daar op mijn 40e zin in heb, maar nu nog niet. Ik voel me goed in dit landje. Van Amerika ben ik bang. De paar keer dat ik er was voelde ik hoe erg je je *out there* moet plaatsen en dat is niet zo mijn ding.”

“Ik kom niet graag als mezelf op tv”

“Matthias Schoenaerts is een heel serieuze acteur met een fantastische stem en een fantastische kop. Dat is gewoon de *package deal*. Ik ben daar niet jaloers op, want ik kan niet wat hij kan.”

“Als er een rol is die ik het liefst zou spelen, dan die van The Joker. Dat is weer dat psychopathische kantje dat naar boven komt. Dan is er veel meer de catharsis: iedereen zal beamen dat het fijner is om de klootzak te spelen dan de brave huisvader.”

Over Hollywood gesproken: je lijkt best op Brad Pitt.

Seldeslachts: “Dat heb ik al vaker gehoord, maar ik zie dat zelf totaal niet. Ik vind dat fijn om te horen, want ik denk dat vrouwen dat een knappe man vinden. Ik ben wel niet dat zo stoer en breed (*lacht*).